

"Size Bu Ölü Yaşamı Hazırlayan Burjuvazidir ve Bu Acımasız Oyunun Varlığı
Siz İzin Verdiğiniz Sürece Sürecektir" (Maksim Gorki)

POLİTİK-GÜNDEM / s.3

Hayal ve söylemlerin Osmanlı olmak olduğu ama gerçeklerin ise emperyalizmin sadık uşağı olmanın ötesinde bir anlam ifade etmediği bir durumu yaşamaktadır TC faşizmi. Türkiye, şizofren bir kişinin manik depresif hallerine benzeyen bir durumdadır. Bir duygu halinde aşırı saldırgan, sağa sola sataşan, komşularını tehdit eden, olayları ve olguları abartan, kendini pazarlayan bir pozisyondayken [örneğin Suriye ve Libya'ya müdahale gibi] ikinci duygu durumunda ise her seferinde acı bir şekilde kendisini hissettiren efendileri karşısında sessiz, geçiştirmeci, itaatkar bir pozisyon almaktadır.

Yeni Demokrasi

2 NİSAN-16 NİSAN 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 58 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

s.5

Tarımda Dışa Bağımlılık Emperyalist Politikaların Sonucudur

Emperyalist tarım politikaları yıllardır küçük ve orta köylüleri toprağından ediyor. Tarımda ürün desenini bozuyor. Kırsal nüfusu şehirlere yığıyor. İç tüketimi değil azami kârı esas alıyor. Her geçen gün dışa bağımlılığı artırıyor. AKP hükümetinin 18 yıldır yaptığı tek şey tarımda tam anlamıyla yıkımdır. Seçimden seçime çiftçilere verilen "destekler" bu yıkım karşısında açıkça bir sus payı olmaktadır.

MAKALE

s.10

Bir Platform ve Koronavirüsün Aynasında Reformist Çizgi

Tartıştığımız şey hiçbiri özel olarak karşısında durmayacağımız "talepler" değildir. Devrimciler özellikle böylesi koşullarda talep eden değil hâkim sınıflara ve iktidara karşı mücadeleyi organize eden, devrimi propaganda eden ve örgütleyen bir pozisyonda bulunmalıdır. Bu kadar etraflıca talep listesi oluşturduktan sonra bütün bunların halkı pasifizme hapsedmekten başka bir anlamı olmayan bir girişime bağlamak talepler uğruna mücadelenin de altını boşaltmaktır.

halkı saran ateşle yanalım

YANGINI BÜYÜTELİM!

2

GENÇLİK

kendini "dünyayı temellerinden sarsacak dava"ya adanmak

8

MAKALE

dayanışma, kitleleri örgütlemek ve mücadeleyi yükseltmek içindir

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

salgının bir nefes molası olmasına izin vermeyelim, mücadeleyi yükseltelim!

Kendini "Dünyayı Temellerinden Sarsacak Dava"ya Adamak

Sermayeye dayalı üretimin egemen olduğu sömürü ve zulmün hüküm sürdüğü, bir avuç asalak azınlığın hâkim olduğu sınıflı toplumlarda her sınıfa ait bir dünya görüşü vardır. Her sınıf sahip olduğu dünya görüşü doğrultusunda gelişmeler ve olguları açıklar ve sınıf çıkarları doğrultusunda gerçekliğe, yaşama yön verir. Sömürülen ve ezilen sınıf olan proletarya yani zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayanlar devrimci bir ideolojiye sahiptir. O, ancak bütünlüklü ve tam bir sınıf ideolojisine sahip olduğu zaman yaşamı, gerçekliği doğru anlayıp kavrayarak açıklayabilir ve bu ideolojinin yol göstericiliğinde yaşama yön vererek onu değiştirebilir. Bilinç ve iradenin cisimleştiği örgütlü gücüyle, yaşamı örgütler ve değiştirir. Yetersiz eksik ve yarım sınıf bilinciyle ne sınıf savaşımının gerçekliğini, yasalarını, özünü doğru anlayıp kavrayabilir ne açıklayabilir ne de değiştirme gücünü ve iradesini ortaya koyabilir. Çünkü yetersizliğin en büyük nedeni gerçeği kavramayan ve gerçeğin yasalarına hükmedemeyen bilincin kendisindedir. Yani kendisindedir. Problem bu iddiayı taşımak için yola çıkanlardır bir başka ifadeyle "kendini dünyayı temellerinden sarsacak dava"ya omuz verenlerindir.

Proletaryanın büyük ustası Lenin yoldaş; "Devrimci teori olmadan dev-

rimci pratik olmaz", "Devrimci hareket derin bir bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselir" derken ya da "tam sınıf bilinci"nden bahsederken vurgulamak istediği, devrim ve örgüt bilimine yani sınıf bilincine tam hakimiyettir. Eksik ve yetersiz kulaktan dolma bilgilerle, yüzeysel bir sınıf mücadelesi kavrayışıyla, yaşama ve çelişkilere çeyrek hakimiyet ile devrimci pratik örgütlenemez, bu haliyle örgütlenen bir faaliyet süreci, gelişmelere ve yaşama devrimci tarzda, etkili bir biçimde yön veremez. Bugün belli çalışmalarımızda ya da sınıf mücadelesinin belli dönemlerinde sık sık karşımıza çıkan ve bizleri gelişme dinamiğinden uzaklaştıran sorunlarımızdan biri de sınıf mücadelesi kavrayışımızın yüzeyselliği ve ideolojik-politik ve teorik olarak geriliğimizdir. Yeni revizyonizmin bin bir renkte kristalize olarak kendisine alan açmaya çalıştığı ve tasfiyeciliğin yoğunlaştığı bu süreçte Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin kavranması ve bu kavrayış ışığında halk gençliğinin örgütlenmesi esas görevlerimiz arasındadır.

Bugün ezilen emekçi sınıfların ve özelde de halk gençliğinin temel sorunu örgütlenme meselesidir. Halk gençliğinin yarını kazanma mücadelesinin yolu da örgütlenmeden geçiyor. Peki bu mücadele nasıl yaratılacak? Kuşkusuz devrimci teoriye

hakimiyetsizlik içinde, zayıf ve yetersiz bilgi birikimle, iddiasız pratiklerle halk gençliğinin anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelesi geliştirilemez. Bu noktada eksikliklerimizi tespit ederek giderme yönlü cesur adımlar atılmalıdır. "Benim de bazı eksikliklerim var. Kuşkusuz benim de yanlışlarım, hatalarım vardır, olmuştur, olabilir" yaklaşımları sorunun özüne inmeden yani gerçeklikle, hatalarımızla yüzleşmeden, açık ve hesapsız bir mücadeleye girmekten kaçmaya götürür bizleri. Bu tutum ilerletmek yerine geriletken bir tutumdur. Bunun yerine "hangi geri yanımıza yöneleceğiz?" sorusuna verdiğimiz yanıt ve çözüm yöntemimiz devrimci mücadelede bizleri ileriye taşıyacak hamlelerdir.

Bu hamleleri basitten karmaşığa doğru geliştirmek ama hep ileriye doğru adımlar atmak kuşkusuz önemlidir. Düşünce tarzımızda, yaşam ve mücadele tarzımızda, pratiklerimizde devrimcileşerek işe başlayacağız. Yani önce kendimizden, en yakınımızdan, en sorunlu ve zayıf olan yanımızı değiştirerek, işe başlayacağız/başlamalıyız. Bunun hiç de kolay olmadığını bilmeliyiz tabii ki. Ancak zor, devrimin öğretmeni ise o zaman zor olandan başlayacağız. Unutmamak gerekir ki kendini değiştiremeyen başkasını asla değiştiremez. Sömürü ve zulüm

dünyasını hiç değiştiremez. Eleştiriden ve sorgulamaktan kaçınmıyorum. Sağlam bir ideolojik-politik temel üzerine inşa edilmiş ve son derece örgütlü, disiplinli bir örgüt yaratılmadığı sürece etrafımızdaki geniş kitleler örgütlenemez. Ideolojik-politik olarak sağlamlaşmış bir örgüt yaratmak için iki şey gereklidir: Birincisi; devrimci teoriye güçlü ve sağlam bir şekilde hakimiyet sağlamak; ikincisi; bu teorinin ışığında ve yol göstericiliğinde devrimci pratiğin ustaca ve başarıyla örgütlenmesi... Bu iki noktanın birbiriyle diyalektik uyumu ilerlemenin anahtarıdır.

Sınıf mücadelesinin bir dizi zorlu görevi bizleri beklemektedir. Bu görev ve sorumluluklar ancak zorlu ve yoğun bir devrimci çalışmayla pratikten kopmadan, örgütsel çalışmadan uzaklaşmadan ve en önemlisi de araştırma ve incelemeden, bilimsel sorgulayıcılıktan hiç kaçmadan işe başlamak gerekir. Kendimize sürekli sorular sorarak yürümeliyiz. Dünya halkları azgınca bir sömürü çarkında ezilirken biz ne yapıyoruz, devrim mücadelesinin neresinde duruyoruz? Görev ve sorumlulukların neresindeyiz? Bakış açımızı, sorunlar, görevler ve sorumluluklar karşısındaki duruşumuzu, gerçekliğimizi şimdiye kadar bize yöneltilen eleştirilerin niteliğini bir kez daha hesapsız bir şekilde gözden geçirerek işe başlamalıyız. Sınıf mücadelesi kavrayışının geliştirilmesine dönük politikaların ve yönelimlerin dönemseldir olmaktan çıkarılıp sürekliliğe büründürülmesi esas hedefimiz olmalıdır. Kuşkusuz sınıf mücadelesi uzun erimlidir ve bu noktada sürekli bir biçimde ideolojik-politik ve teorik gelişim hedeflenmelidir. Öğrenme, hayata geçirme ve tekrar öğrenme...

Burjuvazinin "büyük anlatılar bitti" argümanı ile proleter ideolojiye saldırdığı bir süreçte "kendini dünyayı temellerinden sarsacak davaya adanmak" yani MLM bilimiyle kuşanmak ve onu hayata geçirmek bugünkü temel görevimizdir. Bu bilinçle genç devrimciler olarak "proleter devrimciliği kuşan" şiarını faaliyetimizin her bir noktasında somutlamalı ve süreklileştirmeliyiz.

"SİZE BU ÖLÜ YAŞAMI HAZIRLAYAN BURJUVAZİDİR VE BU ACIMASIZ OYUNUN VARLIĞI SİZ İZİN VERDİĞİNİZ SÜRECE SÜRECEKTİR"*

"En sonu, insanın devredilemez sandığı her şeyin değişime, alışverişe konu olduğu ve devredilebilir olduğu bir dönem gelmiştir. Bu, o ana dek ifade edilen ve aktarılan ama asla değişilmeyen; verilen ama asla satılmayan; edinilen ama asla satın alınmayan -erdem, sevgi, inanç, bilgi, vicdan, vb.- kısaca her şeyin ticarete girdiği dönemdir. Bu, çürümüşlüğü genelleştirdiği, her şeyin para ile elde edilmesinin evrenselleştirdiği, ya da ekonomi politik diliyle konuşacak olursak, manevi ya da maddi her şeyin pazarlanabilir bir değer durumuna geldiği, en gerçek değerinden kıymetlendirilmek için pazara getirildiği dönemdir." (Felsefenin Sefaleti, Karl Marks)

Neredeyse dünyanın büyük bir çoğunluğu Covid-19 salgını ve yarattığı bilanço ile yanıyor. Çin'de baş gösteren ve yayılmaya başlayan, ülkemizde resmi ağzların açıklamasına göre Mart ayında görülen salgın dünyada ve ülkemizde uzunca bir süre daha devam edecek gibi görünüyor. Emperyalist-kapitalist ülkelerin sağlık sisteminin iflas bayrağını çektiği salgın karşısında geliştirilen önlemler işçi sınıfı ve halkın bu salgından korunmasını hedeflememektir. Gelinen aşamada ise yoksul yığınlar kendi kaderleriyle baş başa bırakılmışlardır. İtalya'da ölenlerin sayısı 10 bini geçti. Yine birçok ülkede binlerce ölüm gerçekleşti ve sayılar artmaya devam ediyor. Bu tabloyu İspanya'da yaşlı bakım evlerinin terk edildiği ve cenaze toplanmaya gidildiği görüntüler, sokağa çıkma yasakları, OHAL ilanları ve "yağmaya karşı" askerlerin sokağa indiği görüntüler tamamladı. Bu ve benzeri

bir dizi kare emperyalist-kapitalist sistemin iflas görüntüsüdür aynı zamanda.

Salgını engelleme amacıyla ülkeler arası uçuşlar durduruldu, Schengen Vizesi şimdilik bir ay süreyle donduruldu. ABD'nin Çin'i bu durumdan sorumlu tutması, yaşlı nüfustan kurtulma gibi tartışmalar "komplo teorileri" olarak gündeme getirildi. Yıkımın esası ekonomik sahada ve halihazırda yaşanan krizi derinleştiren noktada yaşanmaktadır. Daha şimdiden Covid-19 öncesi ve sonrası

de iflas bayraklarının çekilmesi de kaçınılmaz olmuştur.

Emperyalist sistem açısından henüz aşılamayan borç krizine bir yenisi bu vesileyle eklenecektir. Bu durum yükü ağırlaşmış ve daha derinleşmiş bir krizin yaşanmasını beraberinde getirecektir. Lenin'in "emperyalist asalaklığın özü" olarak tanımladığı mali sermaye, sistemin kronik hastalığı olan aşırı/fazla üretim krizini başka alanlarda da görünür kılarak her defasında daha büyük sorunlarla cebelleşmek durumunda kala-

muoyuna açıklanan rakamların ötesinde ölüm ve vakaların görüldüğü iddialarına, hastane koridorlarında sosyal mesafeyi koruma şansı bulunmayan hastalar eklendi. Özel hastaneler halkın sağlığı için hizmete açıldı ancak parası olanlara hizmet vermek şartıyla.

Ulusa yapılan her sesleniş üretim esas cümlesi ile başlayıp, patronların imdadına yetişen ekonomik paketle devam etti. "Sosyal mesafe", "evde kal" çağrıları işçiler için bir anlam ifade etmedi çünkü onlar aç kalma-

mak ve sistemi ayakta tutmak için üretmek zorundalar. Sokağa çıkma yasağı, OHAL gibi uygulamaların henüz gündeme gelmemesi bu durumun yaratacağı krizi karşılayacak durumda olmamalarıdır. Zira bu uygulamaların gündeme alınması demek, üretimin durma noktasına gelmesidir. Bu da hâkim sınıflar için salgın ve ölümlerden

ifadeler boşuna kullanılmamaktadır. Tartışmanın merkezinde duran bu sürecin küresel ölçekte yaratacağı ekonomik sonuçlar ve bu sonuçlara nasıl müdahale edileceğidir.

Kapitalizm "daha fazla kâr" için daha fazla üretim yasasını işletmeye başladığında, bu yasayı hayata geçirmenin önündeki engellere yöneldi. Üretim çılgınlığı tüketim çılgınlığını, ekolojik dengeyi, doğayı, toplum yaşamını alt-üst ederek ilerledi. Pazarlar bu yıkımlarla büyüdü ve gelişti. Kurulu sistemin tıkanıklığı Covid-19'la patlak vermiş durumda. Her şeyin metalaştığı, kâr amacına hizmet eder hale getirildiği, sağlık da dahil olmak üzere bir dizi alanda özelleştirmelerin yaşandığı sistem-

caktır. Ve nihayetinde bu sorunların faturası işçi sınıfı ve halka yüklenecektir.

TC'NİN COVID-19 SINAVI; ÜRETİM İÇİN ÖLMEK ESAS!

Covid-19'un ilk teşhisi ve yayılımının ardından öncelikle Avrupa'yı merkez haline getirmesi, bu salgından geri kalanların payına düşeni almayacağı anlamına elbette gelmiyor. Mart ayında ilk ölüm ve teşhisler Türkiye'de de görülmeye başlandı. Tıpkı emperyalist, kapitalist devletler gibi TC de konu ile ilgili gerçek bilgileri gizleme yöntemini geliştirdi. Oluşturulan "Bilim Kurulu" virüsün Allah'tan olduğunu ilan ederek, Erdoğan'ın dua-sabır ve kolonya denklemi tamamlamış oldu. Ka-

daha korkunç bir durumdur.

Virüs salgınına karşı tedbir amaçlı yüzbinlerce küçük ve orta işletme kapanmış, milyonlarca insan fiilen işsiz kalmış durumdadır. Aileleri de dahil edildiğinde salgının ekonomik olarak ilk anda 15 milyondan fazla insanı vurduğunu söylemek gerekir. Kapatılan işyerlerinde çalışanların aynı zamanda en örgütsüz ve güvencesizler olduğu unutulmamalıdır. Bu tabloya turizm ve havacılık sektörünün durma noktasına gelmesi de eklendiğinde sistemi ayakta tutan temel dinamiklerden bazılarının ciddi sarsıntı yaşadığı daha rahat anlaşılacaktır. Bu işin faturasının emekçilere tüm yönleriyle çıkarılması faşizmin tipik bir geleneğidir. Ki birkaç paket halinde Cumhurbaş-

kanı tarafından bizzat açıklanan ve aslında tedbir içermeyen paketlerden sonra, son pakette faşist devlet meselenin esasına gelmiştir. Deyim yerindeyse şapkadaki tavşanı çıkarılmıştır. TV'ler karşısında "milli dayanışma kampanyası" "biz bize yeteriz" pişkinliği ile İBAN numaraları açıklanmıştır. Halk kitlelerine elinizi cebinize atın denmektedir. Devletin tüm kurumları ve yöneticileri seferber edilmiş, memurların maaşlarını bağışlamaları için basınç oluşturmaya başlanmıştır. Tüm toplum "dayanışma" denklemi içinde psikolojik savaş argümanlarıyla paralarını devlete akıtmaya zorlanmaktadır. Bunun yeni vergi düzenlemeleri ve vergi kalemleriyle devamının gelmesi, salgın fonlarıyla emekçilerin maaşlarında kesintilere dönüşmesi işten bile değildir. Bundan sonra açıklanacak paketlerde emekçilere çıkacak faturanın parça parça devreye sokulması sinyali bu şekilde start almıştır.

Ulaşımaya getirilen sınırlamaların işçi servislerini kapsamaması, ücretli izinlerin gündeme alınmaması, birçok işyerinde ve özellikle inşaat ve maden işçilerinin çalışma koşullarında hiçbir önlem alınmaksızın çalışmaya devam edilmesi virüs önlemlerinin sınıfsal niteliğini de ortaya koymaktadır.

Yine Covid-19 salgın günlerinde TC, her şart ve koşulda Kürt ulusuna dönük düşmanlığını kanıtlamaktan da geri kalmamıştır. Salgının ülkemizdeki ilk günlerinde HDP'ye ait ilk önce üç daha da sonra beş belediye (toplam 8) kayyum atanmış, belediye başkanları gözaltına alınmıştır. Salgına karşı en korumasız durumda olan hapishanelerdeki tutsakların saliverilmelerini sağlayacak düzenlemelerde devrimci ve yurtsever tutsaklar dışarda bırakılmıştır. TC devleti niteliğine uygun olarak süreci yönetme peşindedir. Salgın günlerinin ardından açığa çıkacak gerçekliği yönetebilmenin telaşında ve hazırlığındadır.

PANDEMİ BİTECEK EZİLENLERİN BAŞKALDIRI SALGINI BAŞLAYACAK!

"Komünizm, kelimenin tam anlamıyla toplumsal yaşamın bütün alanlarından 'fışkırıyor', verdiği fi-

lizler her yerde görülüyor; (burjuvazinin ve burjuvazinin polisini çok sevdiği ve 'en hoşuna' giden bir benzetme yapmak gerekirse) 'bulaşıcı hastalık' organizmaya derinlemesine girmiş ve tüm organizmayı kaplamış durumda. Hastalık büyük bir dikkatle bir noktada 'durdurulduğunda', başka bir yerde, bazen hiç beklenmedik bir yerde ortaya çıkacaktır. Yaşam hükmünü sürdürecektir." (Lenin, Cilt 10, s. 161)

Emperyalist-kapitalist sistemin merkezleri henüz deprem aşamasında olmasa da ciddi sarsıntılar yaşamaktadır. Çarkı piyasaya sürdükleri parayla çevirmeye çalışmaktalar. Çarkı çevirme gücü olmayan ülkeler ise IMF'ye borçlanarak ve borç ekonomisiyle ayakta kalma çabalarını geliştirecektir. Her taraftan patlak veren sistem, bu dönemin ağır hasarını işçi sınıfı ve ezilen yığınların sırtına yükleyerek atlatmaya çalışacaktır. Kendi kurulu sisteminin çöküşünü ancak böyle durdurabilecektir. Krizi yönetmenin yeni yollarını mutlaka suretle arayacaktır ve bu arayışla çıkaracağı sonuçta her ne olursa olsun fatura ezilenlere kesilecektir.

İşsizlik, Covid-19 gibi hızla yayılmakta ve açlık-yoksulluk sadece ülkemizin değil tüm dünyada yoksulların temel sorunu haline gelmektedir, gelecektir. Bugün sınırlı sayıda yaşanan yağmurlar daha da gelişme eğilimindedir.

Ülkemizde hâkim sınıflar da efen-dileri gibi bu dönemde sistemlerini ayakta tutma hedefiyle saldırılarına ara vermeksizin devam edecektir. Yine ilk elden hapishanelere yönelik kararların çıkarılması tesadüf değildir. Tıpkı geçmiş süreçlerde olduğu gibi sistemin hedefinde öncelikle devrimci ve komünist tutsaklar olmuştur. Mesaj sadece hapishanelere değildir, tüm muhalif kesimlere yöneliktir. Baharın mücadele ruhu

kampanya haline dönüştüren bir dizi küçük burjuva ve reformist hareketin bu tutumunun, salgının gelecekteki seyri ve sistemin saldırıları karşısında pasifizmden başka bir şey içermediği ileriki gelişmelerle daha iyi anlaşılacaktır. Geniş kitlelerde sistemin teşhiri yapılmalı, sisteme yönelim ve hesap soruculuk geliştirilmek zorundadır. Milyonlarca işçi çalışmaya devam ediyor, sağlık sistemi halkın sağlığını umursamıyor, sistemin kendisi geniş kitleleri işsizliğe, açlığa ve salgına mahkûm bırakıyorsa yapılması gereken evde yaşama dair teoriler ve programlar üretmek değildir. Salgın ve sistemin yarattığı çaplı sorunlar birkaç haftalık gibi hareket etmenin işçi sınıfı ve halka hiçbir faydası yoktur. Sistem ve hakim sınıf devletleri genel olarak topluma "evde kal", virüsü ya da açlığı bekle; işçilere ise "çalış" dışında bir seçenek sunmuyorsa yapılacak olan hesap sormayı örgütlemek; başta üretimi durdurarak talepleri için mücadeleyi yükseltmek gibi sisteme yönelmek neyi gerektiriyorsa ona seferber olmaktır. Sokak-sokak, fabrikaysa fabrika, mahalleyse mahalle... Çelişki nerede yoğunlaşı-

yorsa komünistlere düşen de orada olmak, çelişkileri keskinleştirmek, mücadeleyi organize etmek ve halka önderlik etmektir.

Hiçbir mücadele araç ve yöntemini yadsımadan sistemi ayakta tutan tüm kolonları teşhir etmeli, yaklaşan fırtınaya hazırlık için mücadelemizin ivmesini yükseltmeliyiz. "Yeryüzünün lanetlileri" buldukları her yeri eşitlik ve özgürlük ateşiyle tutuşturmaya hazırlanıyor. Çıkacak yangının ateşini bulduğumuz her noktada yaymak ise bizim görevimizdir. Mücadele hükmünü tüm sertliği ile uzak bir zamanda değil yakın bir zamanda mutlaka gösterecektir. Yangın ülkemizi de kuşatacak ve egemenlerin tüm hazırlığı çıkacak bu yangını engellemek içindir. Bu süreci tersine çevirecek milyonların sabrının patlama noktasına hazırlık temel görevimiz ve yönelimimiz olmak zorundadır.

*Maksim Gorki

yaz ayına yansıyacak, emperyalistler ve uşakları için bu yaz hiç de kolay geçmeyecektir.

Kolay geçmeyecek bu dönemi ülkemizde ve dünyada belirleyecek olan kitlelerin beklenti ve sisteme öfkesine komünistlerin ne düzeyde önderlik edeceğidir. Salgının ülkemizde görüldüğü günden bugüne kimi reformist çevrelerin örgütlemeye çalıştığı dayanışma ağlarının, bu temelde geliştirdikleri söylem ve pratiklerin ne salgın ne de sistem karşısında ciddi bir etki şansı yoktur. Dayanışmacılık, kitlelerin kendiliğinden bilinciyle sınırlıdır. Birlik ve dayanışma mücadeleyi büyütmenin bir aracı kılınmak zorundadır. Kitlelerin bu sisteme karşı nasıl mücadele edeceğini öğrenmeye, devrimci bilinci kuşanmaya ihtiyacı vardır. Devrimci ve komünistlerin sorumluluğunun esası da budur.

Ancak esas sorun bu sürece nasıl önderlik edileceğidir. "Evde kal" çağrılarını benimseyen ve bunu bir

Tarımda Dışa Bağımlılık

Emperyalist Politikaların Sonucudur

Türkiye’de tarım dışa bağımlı oluşuyla gündem olur hale geldi. Hemen her ürün, saman dahi, adı sanı duyulmamış ülkelerden ithal ediliyor. İthalatın bu derece artması, kuraklıktan, tarım arazisi olmayışından, çiftçilerin ekmemesinden, bu gibi farklı nedenlerden kaynaklanmıyor. Tarımdaki dışa bağımlılık 1980’lerden beri kesintisiz bir şekilde harfiyen uygulanan emperyalist tarım politikalarının kaçınılmaz sonucudur. Geline nokta bir zamanlar ihracatçı ülke iken tam anlamıyla ithalatçı ülke olunmasıdır. Emperyalist politikalar ekseninde tarıma son darbe AKP hükümetince vuruldu.

Tarım sektöründeki bu yapısal sorun 12 Eylül AFC’siyle uygulanmaya konulan neoliberal politikalarla başladı. Neoliberalizm tarım sektörünü emperyalist talana açtı. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki “uluslararası piyasaya açma” adı verilen bu politikalar sonucu tarımda yaratılan değere emperyalist tekeller el koyarken tarımsal üretim büyük üreticilerin kâr alanına dönüştürüldü.

90’lı yıllar DTÖ’nün (Dünya Ticaret Örgütü) Tarım Anlaşması kapsamında neoliberal tarım politikalarının merkezileştirildiği, tarımdaki sömürü ve talanın yoğunlaştırıldığı yıllar oldu. Küçük üretime verilen destekler sınırlandı. Küçük üreticiler için

can simidi olan birlik, kooperatif, oda gibi kurum ve kuruluşlar özelleştirildi. Tarımsal desteklemelerden küçük üreticilerin faydalanması zorlaştırıldı. Küçük ve orta üreticiler tefecilerin ve bankaların insafına terk edildi. Bu tasfiye politikası nedeniyle 90’ların ortalarından sonra köyler hızla boşalmaya başladı.

2000’li yıllar, AKP dönemi, DB’nin (Dünya Bankası) Tarım Uygulama Reformu Projesi’nin hayata geçirildiği yıllar oldu. DB’nin dayatmasıyla tarımda emperyalist tekellerin ve büyük üreticilerin denetimi sağlandı. Kota sistemi ve sözleşmeli üreticilik başlatıldı. Destekler minimum düzeye çekildi. Mazot, tohum, ilaç, makine gibi destek sunan kurumlar işlevsizleştirildi. Tohum, tütün, şeker gibi yasalar çıkarılarak büyük üreticilerin önü açıldı. Kendi imkanıyla üretim yapan küçük üreticiler serbest piyasa koşullarında ezilmeye mahkûm edildi. Düşük taban fiyat uygulamasıyla maliyeti dahi karşılayamaz hale getirilen küçük üreticiler tefeci ve bankalara borçlandı. Bu borçlar ödenemez hale geldi. Küçük ve orta işletme sahipleri toprağı gasp edilerek mülksüzleştirildi. “Tarımda şirketleşme” olarak ifade edilen bu süreç asıl üreticilerin tasfiye edilmesi sürecidir.

Tarımin iç tüketimin değil uluslararası piyasanın ihtiyaçlarına göre ya-

pılandırılması ve azami kârın esas alınmasının sonucu bugün daha çarpıcı biçimde görülmektedir. 2019 yılında buğdayda %5, pamukta ise %14,4 azalma yaşandı. Buğday ekim alanı 17 yılda 92 milyon hektardan 77 milyon hektara düştü, girdi maliyetleri %35 oranında arttı. Elektrik %100 zamlanırken zirai ilaçlarda %120’ye varan artış yaşandı. Buna karşın ürün fiyatlarındaki artış aynı oranda olmadı. Dolayısıyla çiftçi borçları 2019 Ocak-Kasım döneminde 3,9 milyar TL’den 5,1 milyar TL’ye çıktı. Köylüler yıllardır ekip biçtiği ürününden vazgeçti. Sebze ve meyve ekimine yöneldi. Bu durum ürün deseninin değişmesine neden oldu. Son 18 yılda ekilen tarım alanı 26,5 milyon hektardan 23 milyon hektara indi. Bu durum, tarım arazilerinin tarım dışı kullanımının yanı sıra çiftçilerin üretimden vazgeçtiğini de göstermektedir. Nitekim 2002’de çiftçi kayıt sistemine üye 2,8 milyon çiftçi varken geçen 18 yıldaki tasfiye politikalarının sonucu bu sayı 2,1 milyona düştü. 700 bin üretici tarımdan tasfiye edildi.

Tarımdaki bu içler acısı tablo kaçınılmaz olarak ihracat rakamlarına yansdı. Geçtiğimiz yıl ithalat 8,6 milyar dolara çıkarken artış on yıl öncesine göre %120 olmuştur. Bu artış, AKP hükümeti döneminde tarımda dışa bağımlı hale gelişin de resmidir. 2000 öncesi dönemde Türkiye pa-

muk, buğday ve şekerde net ihracatçı iken neoliberal politikaların sonucunda net ithalatçı duruma geldi. Buğday ithalatı 18 yılda 60 milyon tona çıktı. Şeker fabrikaları satıldı ve şeker üretimine kota getirilerek üretici üretimden koparıldı. Bunun sonucu olarak Rusya’dan şeker ithal edilmeye başlandı. Küçük üreticiler tasfiye edilirken kimi büyük üreticiler ise maliyetin düşük olduğu ülkelerde üretim yapmaya yöneldi. Tüm bunların sonucunda iç tüketim açığı yaşanıyor. Bu da ithalatı daha doğru bir ifadeyle dışa bağımlılığı artırıyor. “Çözüm” olarak yapılan ithalat, iç piyasada fiyat baskısı yaparak ürün fiyatını düşürüyor. Çiftçiler ürettikleri ürünün maliyetini dahi çıkaramıyor. Zaten zor durumda olan küçük üreticiler, fiyatların düşmesi nedeniyle yoksullaşıyor, tarımdan koparılıyor.

Emperyalist tarım politikaları yıllardır küçük ve orta köylüleri toprağın dan ediyor. Tarımda ürün desenini bozuyor. Kırsal nüfusu şehirlere yığıyor. İç tüketimi değil azami kârı esas alıyor. Her geçen gün dışa bağımlılığı artırıyor. AKP hükümetinin 18 yıldır yaptığı tek şey tarımda tam anlamıyla yıkımdır. Seçimden seçime çiftçilere verilen “destekler” bu yıkım karşısında açıkça bir sus payı olmaktadır. “Son beş yılda çiftçiler sürekli geriledi” diyerek itiraf edilen kırk yıldır harfiyen uygulanan emperyalist tarım politikalarının yarattığı yıkımdır. Bu yıkımın altında ezilenler ise kuşkusuz ki küçük ve orta düzeydeki üreticilerdir. Yaşadıkları sorunlara karşı dönemsel olarak tepkilerini gösteren köylülerin öfkesi haklı ve meşrudur. Bu öfkenin ekonomik ve siyasi talepler doğrultusunda maddi bir güce dönüşme zemini oldukça uygundur. Tarım ve köylülüğe dayatılan tasfiye saldırısı bir bütün halkın sağlıklı beslenme ve gıda sorunudur. Koronavirüs salgınıyla bir kez daha görüldüğü gibi ülke içi üretimi yok ederek dışa bağımlılığı artıran politikalar, halka açlık ve sefalet getirmekten başka bir işe yaramıyor. Öyleyse bu saldırılara karşı mücadele tüm halkın sorunudur ve bu bilinçle hareket edilmek zorundadır.

Sorun Virüs Salgını mı Emperyalizmin Vahşiliği mi?

2019 sonlarında Çin'in Wuhan eyaletinde ortaya çıkan ve kısa sürede Çin'in bütününe etkisi altına alan koronavirüs hızlı bir şekilde Avrupa Kıtası başta olmak üzere dünyanın her köşesine yayıldı. İlk başta tüm ülkeler için daha önceki virüs salgınları gibi görünüp dikkate alınmazken virüs tüm dünyaya ulaşmış ve 500 bin insana bulaşarak 18 bine yakın insanın hayatını kaybetmesine yol açmıştır.

Koronavirüs sonrası hayatımıza hızlı bir giriş yapan virüsler bir anda dünyanın bir numaralı gündemi oldu. Virüsten kaynaklı sokağa çıkma yasakları, ekonomik-sansalsal-kültürel-sportif faaliyetler de dahil tüm yaşamın büyük oranda durmasına doğru evrildi. Peki virüsler günümüzün bir sorununu ya da çağımızın hastalık nedeni mi? Nereden geldi bu virüsler?

Aslında virüsler dünya var olduğu günden beri varlar hatta insan DNA'sının yüzde 8'inin yine virüs geni içerdiği bilinmektedir. Virüsler genellikle tek iplikli RNA molekülü taşıyan basit birer protein kılıfıdır ama basit olduğu için kolay çoğalır ve tehlikeli hastalıklara neden olurlar. Virüsler canlı, evrim geçiren, gelişen bir organizma ve hayatımızın her yerinde ve her zaman var oldular. Dünyada şu anda saptanan 2000 çeşit virüs olduğu bilinmektedir.

Tabii ki virüs hastalıkları yapay ortamlarda geliştirilip çeşitli biyolojik savaşlarda silah olarak da kullanılabilir. Şimdiye kadar çıkan virüsler de bu tespitin yapılmaması, bunun olmadığı anlamına gelmemektedir.

NE VIRÜSLERİ YENİ KEŞFEDİYORUZ NE DE İNSANLIK SALGINLA İLK DEFA KARŞILAŞIYOR!

Son 10 yıl içinde dünya birkaç virüs tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Afrika'da başlayan Ebola virüsü 11 binden fazla insanın ölmesine neden oldu. Bir dönem gündemi işgal eden Sars virüsü yine corona virüsleri ailesinden gelmektedir. 8422 vaka ve 916 ölüme neden olmuştur. Mers de aynı virüslerden türeyen bir virüsdür. 699 kişide görüldü ve 209 kişi hayatını kaybetti. Yine domuz gribinden 12 binden fazla insanın öldüğü görülmektedir.

Son 10 yıl içinde birçok grip salgınının da virüslerin etkisi ortadadır. Fakat

virüsler ve salgınlar konusunda daha da geriye gitmek gerekiyor. Çünkü virüsler dünya tarihinde birçok defa karşımıza çıkmış medeniyetlerin yok olmalarına dahi neden olmuştur.

Tarihte Azteklerin yok oluşunda İspanyol sömürgeciliğinin kıtayı keşfi önemli bir nedendir. İspanyol gemicilerin getirdikleri çiçek virüsü nedeniyle Aztek nüfusu 3'te 1 oranında düştü. Azteklerin tarihten yok olmasında İspanyol sömürgeciliğinin katliamları yanında çiçek hastalığının yarattığı ki-

rim belirleyici düzeydedir.

Gördüğümüz gibi virüsler bugün ortaya çıkmış sorunlar değildir tam aksine dünyanın var oluşundan beri her zaman epidemik bir tehlike olarak var olagelmıştır. Bu yüzden ki küresel ısınma ve buzulların erimesinden kaynaklı buzullar altında kalan ve binlerce yıldır uyku durumunda olan birçok virüsün ortaya çıkacağı ve bunların ciddi ölümcül sonuçlar doğuracağı bilim insanları tarafından açık bir şekilde dillendirilmektedir.

Dünyada yayılan ölümcül bir virüs ve kitlesel ölümler ortaya çıktığında birkaç nokta öne çıkıyor. Bu öne çıkan nedenler bugün de güncelliğini koruyor.

İspanyol gemiciler çiçek virüsünü kıtalar arası dolaşım ile diğer kıtalara ulaştırmıştı. İspanyol gribi 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası evlerine dönen askerlerle tüm dünyaya yayılıyor ve bulaşıyor. Veba salgını yine taşımacılık ve dolaşım ile yayılıyor ve bugün Covid-19 virüsü Çin'den tüm dünyaya yine ulaşım sistemleri ile yayıldı ve yaygınlaştı. Yani gerçekleşen salgınların yayılmasında hizmet, mal ve yer yer para dolaşımının belirleyici bir yeri söz konusudur.

Diğer bir neden salgınların kalabalık nüfuslu şehirlerde yayılma göstermesi. Hatta buralarda ortaya çıkması ve en geniş alana buralardan hızla yayılmasıdır. Bu her dönem için geçerlidir. Kalabalık nüfusların, insan yoğunluğunun bu alanlarda odaklanması ve kurulan şehirlerin yetersiz alt yapıya sahip oluşu ve insan temasının çok yakın, yaygın ve yoğun olmasıdır.

Kapitalizmin gelişmesiyle üretim anarşisine yani plansız sürekli meta üretmeye dayalı sistemin bütün ya-

gribin onun kadar ölümcül olmamasının bilim insanları tarafından şans olarak nitelendiriliyor olması gösteriyor ki insanlık geçmişte bugün Covid-19'dan daha ciddi virüs tehlikeleriyle karşı karşıya kalmıştır.

Bugün virüsün iklim değişimiyle bağlantısı kuşkusuz söz konusudur. Çünkü virüsler canlı ve onların yaşamlarını sürdürecektir iklimler, ortamlar gerekiyor. Küresel ısınma ise buna elverişli bir ortam yaratarak virüslerin evrim geçirecek tehlikeli bir niteliğe bürünmesine ya da yeni virüslerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır.

Fakat burada üzerine tartışacağımız asıl şey sorunun sadece ekolojik bir mesele olmasının ötesinde insanlığın sürekli karşı karşıya kaldığı virüs salgınlarına karşı ne yapıldığı olmalıdır. Aksi takdirde virüs salgınlarının niteliğini, nedenlerini doğru bir şekilde tartışmak olanaklı olmayacaktır. Öncelikli olarak sistemler neden salgınlara karşı önlem alamıyor, almıyor ve sağlık sistemlerini buna uygun bir şekilde düzenliyor?

Kapitalizm, öncelikli olarak her şeyi kâr parantezi içinde ele alır ve ona uygun bir konumlanış içinde olur. Bu sağlık sistemi için de geçerli bir kuraldır. Sağlık sistemi 'insanlar için değil sermaye için' prensibi ile kâr elde edebileceği alanlar olarak şekillendirilir. Birçok ülkede sağlık sistemleri özelleştirildi, hastane çalışanları bu sisteme göre dizayn edildi ve kâr hırsıyla hastanelerin tedavi önceliğinden çok kâr önceliği hayata geçirildi.

SORUN VIRÜS SALGINI MI SERMAYENİN VAHŞİLİĞİ Mİ?

Dünya bu kadar çok salgınla karşı karşıya kalırken, ölümler bu kadar kısa sürede artarken ve salgına neden olan virüslerin bir çoğu bilinmesine rağmen neden çözüm üretilmedi veya neden virüslerle yaşamayı becerecek bir sistem örgütlenemiyor? Bugün bu alanda teknolojik ve bilimsel alt yapının olabildiğince gelişkin olduğu açık bir gerçek iken bu konuda niye bu kadar acizlik yaşanıyor? Virüs salgınında toplum nasıl paniğe sevk ediliyor, yaygın ölümler ve adeta kıırım yaşanıyor?

Var olan sağlık sistemi, hastane donanımları, tıbbi ekipmanlar neden salgın hastalıklara karşı hazırlıklı değil ya da uygun hale gelemiyor? İspanyol gribi sonrası gelişen birçok

şeyi kâr parantezi içinde ele alır ve ona uygun bir konumlanış içinde olur. Bu sağlık sistemi için de geçerli bir kuraldır. Sağlık sistemi 'insanlar için değil sermaye için' prensibi ile kâr elde edebileceği alanlar olarak şekillendirilir. Birçok ülkede sağlık sistemleri özelleştirildi, hastane çalışanları bu sisteme göre dizayn edildi ve kâr hırsıyla hastanelerin tedavi önceliğinden çok kâr önceliği hayata geçirildi.

Sağlık sisteminde kapitalizmin genel yaklaşımını içeren bu saldırı yanında ikinci bir saldırıyı da neoliberal politikalar oluşturdu. Bu saldırılar tüm ülkelerde uygulanmaya başlanmasıyla orantılı olarak 2008 ekonomik krizi sonrası zirve yaptı. Zaten özelleştirme kapsamına alınan ve hayata geçen saldırı dalgası bu kriz sonrasında yük olarak görülen birçok hastanenin kapatılmasıyla devam etti. Personel ihtiyacının altında bir istihdam politikasıyla uzun süreli çalışma dayatıldı. Personel açığı büyüdü, devasa boyuta ulaştı.

Devletler bütçeleri silahlanmaya, mali krizin deliklerinin kapatılmasına, tekellerin sermayesinin serbestçe dolaşmasına ayırırken sağlık alanında

yapılan bütçeler ciddi anlamda kısıtlamalara maruz kaldı.

Bugün ABD’de 2010’dan beri 100’den fazla hastane kapatıldı ve bugün kapatılmayı bekleyen 700 bölgesel hastane var. Bu sadece ABD’deki sayılar. Daha bir çok ülke aynı politikalarla ya hastaneleri kapattı ya da bütçeleri azalttı.

Yine kriz sonrası birçok ülkede salgınları önlemeye dönük kurumları bütçe yetersizliğinden kapanmak zorunda kaldı. Bu özellikle yaygın ve çok büyük çapta gerçekleşti. Salgın hastalıkların önemsenmediği bir sağlık sistemi ve bütçe planlamasına gidildi. Bunun sonucu ise salgına ve insan sağlığına dönük çalışan kurumların kapanması oldu.

Sağlık sisteminden ve sağlıkla ilgili çalışan diğer kurumlardan bütçeler saklanırken buralar darboğaza sokulup kapatıldı. Dünya Sağlık Örgütü’nün verilerine göre her yıl 1 milyar insan grip salgınına maruz kalıyor ve bu salgınlar 650 bin ölümlü sonuçlanıyor. Bu gerçek bilinmesine ve raporlaştırılmasına rağmen emperyalist-kapitalist sistemin çıkar ve hesapları sağlık sistemini kıyımdan geçirdi.

Bugün birçok hastalığı örnek verebiliriz. Hastalığın bulaşması ve ölüm oranlarının geldiği boyut bu alana daha fazla bütçe ayrılması ve daha etkin bir sağlık sisteminin kurulmasını dayatmaktadır. Ancak olan şey tam tersidir. Emperyalist-kapitalist sistem mali krizlerinin kara deliklerini kapatmak için bu alanlarda büyük kısıtlamalara gitmekte, kârlılık oranını arttıracak her türlü saldırıyı devreye sokmaktadır.

Tabii ki hastaneler gibi bir de bunun yan sektörü ya da asıl oyun kurucusu olan ilaç firmaları var. Tekelleşen bu firmalar ülkelerin ve dünyanın sağlık sistemine yön vermekte, kimi zaman ülke siyasetine birebir müdahil olarak salgına karşı önlem konusunda hiçbir adım atırmamaktadır. Birçok ilaç firması 1960’dan beri bilinen pandemilere karşı önleyici tedaviye yönelik çok az yatırım yapmışlardır. Çünkü ilaç firmaları önlemekten çok “çözüm üreten” ilaçlar üreterek ne kadar çok bulaşıcı hasta olursa o kadar çok kâr elde edeceklerini düşünürler.

Covid-19 virüsü dünyada hızla yayılırken alınan önlemler tartışılır durumdadır. Yine ülkelerin bu salgının Çin’de görülmesiyle duruma karşı önlem almamaları da eleştiriler arasındadır. Çin’de bu virüs görülür görülmez ilk değerlendirme Sars ve Mers tipi virüsler gibi çok yayılmayacağına yönünde olmuştur. O dönemde dikkat edildiği ama korkulan boyuta ulaşmaması ve yine domuz gribi döneminde birçok devletin büt-

çeler ayırarak aşılarda almasına rağmen buna gerek kalmamış olması gibi değerlendirilmeler olmuştur. Bu salgında devletlerin meselenin ciddiyetinden uzak olması sağlıktan çok ekonominin düşünülüğünü açık şekilde ortaya çıkarmaktadır.

Birçok ülkede ciddi sağlık sigortası ödeyen emekçiler bunun karşılığını almadıkları gibi sigortaların baskısıyla da karşı karşıya gelmektedir. Koronavirüs tanısında kullanılan testlerin sigortalar için ekstra yük olması nedeniyle dikkatli kullanıyor olması, tanının belirlenmesinde dahi ciddi boşluklar oluşmasına neden olmaktadır. Kapitalist-emperyalist sistemin kurduğu bu düzenin halk sağlığı değil sermayenin kâr sağlığına odaklandığını, onu öncellediği görülmektedir.

EMPERYALİZMİN EKONOMİK KRİZİ VE CORONA’YA “YARDIM YATAKLIK” ROLÜ!

Önlem almayan ülkeler virüsün yayılmasıyla kademeli birçok tedbir almış sokağa çıkma yasaklarına kadar gitmiştir. Alınan tüm tedbirler ekonomiyi gözetilen ve sağlık sigortalarını öncelleyen yaklaşımla şekillenmiştir. Salgının yayılması ve vakaların artmasıyla beraber hastanelerin yetersizliği gün yüzüne çıkmıştır. Temel olan solunum cihazlarının yokluk düzeyinde olması, hastanelerin bu tür salgına karşı donanımsızlığı kendini göstermiştir. Ki İtalya ve İspanya bu durumun en iyi örneğidir. Birçok hasta tedavi edilmeden ölüme terk edilmiş, İspanya’da hastalar yerde yatırılmış, İspanya devleti özel hastanelerinin kontrolü ve denetimini sağlamak için bu hastanelerin devlete borçlarını “açıklamak zorunda” kalmıştır. Özelleştirmenin yarattığı tüm tahribat ve sıkıntılar koronavirüs salgını ile gün yüzüne çıkmaya başlamıştır.

Kapitalizmin sağlık sektörünü bir kâr alanı olarak görmesi, bütçelerin düşürülmesi, çalışan sayılarının azaltılması gibi neoliberal politikaların tüm tehlikesi ve zararları gün yüzüne çıkmıştır. Bugün belki yıkılacak olan kapitalizm değildir ama onun sağlık sisteminde yarattığı yıkım bu sistemin ne kadar çabuk yok edilirse halk sağlığının daha fazla güvenceye alınacağını göstermektedir. Hastanelerin bu tip acil durum için alt yapılarının olmaması, yeterli personel ol-

madığı gibi olanların uzun saatlerde çalışmaya maruz kalmaları ve daha birçok eksikliğin ve ölümcül salgının büyümesinin nedeni egemenlerin sağlık politikaları, sigorta şirketleri ve ilaç firmalarıdır.

Koronavirüs dolayısıyla yaşanan krizin çok katmanlı ve boyutlu olduğu açıktır. Aşırı düzeyde birikmiş sermaye, yine üretim anarşisinden kaynaklı yığılmış meta, emperyalist tekeller için bir süredir 2008’i aşacak bir finansal kriz ve üretim krizi sinyali vermektedir. Beklenen bu krizin belirtileri emperyalist devletlerin Merkez Bankaları rezervlerine dair verilerde, borsada oluşan aşırı köpükte anlaşılır durumdaydı. Kriz teorileri burjuva iktisatçıların son bir yıldır temel gündemi haline geldi. Şimdi koronavirüs vesilesiyle emperyalist sistemin ekonomik krizi tetiklenmiş görünüyor. Avrupa’da ekonomik yaşam ciddi oranda durmuş, ABD resesyon ilan etmiştir. Yakın zamanda 2008 krizinde görülen tüm belirtiler şimdi korona vesilesiyle, sokağa çıkma ve tedbir uygulamalarıyla hayata geçmektedir. Kapitalizmin üretim ve ekonomik yaşamını sadece bu virüsün akamete uğratmayacağı, insan sağlığının kapitalist üretimin ihtiyaçları karşısında beş ku-

ruşluk değeri olmadığı açıktır. Emperyalist devletler tıpkı 2008 krizinde olduğu gibi piyasaya trilyon dolarlar pompalamakta -bunun halk sağlığı için olmadığı açıktır-, küçük ve orta ölçekli işletmeler alınan tedbirle ilk ve en güçlü tahribatı yaşayan kesim olmaktadır. İşçi kıyımları ise henüz virüs salgını gündemdeyken başlamıştır.

Bu krizin koronavirüsten kaynaklı olmadığı açıktır. Emperyalist kapitalist sistem derinleşen krizine koronavirüs ile kapılarını sonuna kadar açmıştır. Bir yandan “halk sağlığı” gibi oldukça hassas bir mesele üzerinden “ekonominin durduğu, krizin büyük olduğu” propagandası yapılırken diğer yandan emekçiler, küçük ve orta işletmeler emperyalist sermaye kaynaklı finansal krizin cenderesi altına alınmıştır. Büyük çaplı bir krizde doğacak sonuçlar; büyük çaplı batıklar, üretim alanının daralması, işçi kıyımları, piyasanın sıcak paraya boğulması ve sermayenin realize edilmesi gibi tüm hamleler peş peşe gelişmektedir.

Halk içinde büyük bir panik havası ile

“can derdi”ne odaklayan bir kuşatma da söz konusudur. Kuşkusuz yaratılan paniğin bilerek ve kasten köpürtülme durumu da vardır. Bu salgının büyüklüğü aynı zamanda emperyalist sermayenin krizinin büyüklüğüne işaret etmektedir. Ortaya çıkacak maliyetin bu salgınla halka fatura edilmesi için tüm politik-ideolojik-psikolojik iklim örülmektedir. Hiç kuşkusuz bu sürecin devamı, emperyalist tekellerin aç gözlü kanlı sermayesinin yarattığı krizin “hep birlikte göğüsleyelim, aynı gemideyiz” şeklinde halka paket olarak sunulması olacaktır. O paketin içinden işsizler ordusu, sosyal hakların kısıtlanması, ücretlerin tırpanlanması, esnek üretimin daha fazla yaygınlaştırılması, küçük-orta işletmelerin iflası, olanların bir yazgı olarak sessiz sedasız benimsenmesi, devletlerin halkın politik-ekonomik hak taleplerine karşı daha saldırgan hale gelmesi ve buna ideolojik kılıf giydirmesi gibi “hediyeler” çıkacaktır. Tekeller arası rekabetin kızışması ve birbirini yutmaya çalışacak büyük çaplı hamleler de bu sürecin özelliklerinden birisi olacaktır. Bunu bugünden öngörmek kehanet olmayacaktır. Virüs salgınının kontrol altına alınması ve bir adım sonraki normalleşme adımları emperyalist-kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına, emekçilere, ezilen uluslara yumuşak ya da sert tedbirlerle fatura edilmesi olacaktır.

Sistem her çatırdayışında sorumluluğu bizlere yıkmaya çalışmaktadır. İklim krizinin nedeni bizim tüketimimizin fazla olmasına bağlanmakta, bugün bu virüsle yaşadığı sağlık krizinde de sorumluluğu bizlerin üstüne atmaktadır. Üzerimizdeki baskıları, yasakları arttırarak krizi çözmeye çalışmaktadır. Kriz sonrası oluşan faturanın bizlere çıkacağı aşikârdır. Yüksek vergiler, sağlık sigortalarının artırılması, maaşlardan kesilen payların artırılması gibi bir çok saldırı virüs sonrası daha çok karşımıza çıkacaktır.

Yüzyıllar önce bir medeniyet yok olurken diğer bir kıtada veya coğrafyadaki başka bir medeniyet ayakta kalabiliyordu. Ama modern dünyada, emperyalizm çağında sermayenin ayak basmadığı tek bir karışın olmadığı bugünkü koşullarda artık yıkımın bir bütün olacağını görülmektedir. Çin’deki bir salgın tüm dünya sistemini durma noktasına getirmeyi başarmıştır. Bu kriz emperyalist kapitalist sistemin krizidir. Onun karşımıza çıkaracağı hiçbir fatura kabulümüz olmayacaktır. Bu tablo daha fazla sınıf mücadelesi, çelişkilerin daha fazla keskinleştirilmesi ve tüm gericiliğin canının daha hızlı ve etkin şekilde okunması görevini önümüze çıkarmaktadır.

Dayanışma; Kitleleri Birleştirmek, Örgütlemek ve Mücadeleyi Yükseltmek İçindir

Egemen sınıfların, sağlık sistemi ve insan canını sadece bir pazar alanı olarak görmeye dayalı sınıfsal çıkarlarının bir sonucu olarak koronavirüs salgını; insanlığı esir almış, yaşam birçok ülkede durma noktasına gelmiştir. İnsanın doğayla, doğal afetlerle, salgınlarla mücadelesi dün de bugün de gelecekte de var olacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun zincirinin halkası olan gerici egemenlik, üretici güçlerin ayağında bir pranga olan üretim ilişkilerine dayanmaktadır. Bilim ve teknolojinin kullanımı kârlılık oranına endekslenmiş, doğanın ve işgücünün metalaştırılmasına kodlanmıştır. Artık insanlık doğadan türeyen hastalıklarla, afetlerle baş etmenin yanında emperyalist-kapitalist sistemin yarattığı ekolojik krizle de baş etmek zorundadır. Kuşkusuz sistem bu sorunlara karşı tümünden duyarsız değildir. Ancak bu duyarlılık kendi sermayesine yarar sağladığı orandadır; halka verdiği zarar ise egemenler için uğraşılması gereken tali bir sorun, sistemine zarar verdiği noktada pansuman tedavilerle müdahale edilmesi gereken meselelerdir.

Burjuvazi bir taraftan kendisine afet sığınakları, özel sağlık koşulları ve sermaye temin etmeye devam edip ezilenleri salgının pençesine, açlığa ve geleceksizliğe terk ederken diğer taraftan da “salgının herkesi eşit biçimde etkilediği”, “herkesin aynı gemide olduğu” demagojisi arkasına saklanmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem bir taraftan yarattığı bu yıkımın altında kalmamaya bir taraftan da baskı ve sömürüyü devam ettirmeye çalışmaktadır. Birçok yerde başlatılan “Evde Kal” kampanyası, yoksul halk kesimleri tarafından bu süreçte temel ihtiyaçlarını nasıl karşılayacağı, nasıl geçim sağlayacağına yönelik sorularla karşılık bulmaktadır.

Egemenler başından beri birçok ülkede ekonomik, sosyal ve siyasal politikalarla bu sürece dair kendince bir yönelim belirlemeye çalışmıştır. Ancak açıklanan veya açıklanmayan tüm bu yönelimlerin ortaklaştığı nokta sömürü düzeninin devam ettirilmesi, zenginlerin zenginliklerini koruması veya daha zenginleşmesi, yoksulların ise daha da yoksullaşması ve geleceklerinin yok edilmesi olarak karşımıza çıkmaktadır. Kuşkusuz buna her krizin bir fırsata dönüştürülmesi anlayışı da eklenmelidir. Rekabet halinde olan tekellerin bir-

birini yutma mücadelesi, küçük-orta işletmelerin sermayenin pençesine düşürülmesi ve işçi ve emekçilerin daha güçlü şekilde sömürü çarklarına mahkûm kılınması gibi sonuçları da beraberinde getirmektedir.

“PANSUMAN TEDAVİ” SİSTEMİN KENDİSİNİ YENİDEN ÜRETMESİDİR

Bu süreçte bir yandan da birçok sosyal kampanya kendiliğinden veya organize bir biçimde ortaya çıkmıştır. Halkın kendiliğinden bir refleksi olarak bu sosyal dayanışma çağrıları elbette önemlidir. Dünyayı kasıp kavuran bir salgın karşısında sistemin gözünü kapadığı veya çözüm olmaktan uzak olduğu gerçeğinin böylesi kampanyalara ihtiyaç doğurduğu açıktır. Ancak bazı çevrelerce sorunu

ortaya çıkaran sebepler göz ardı edilmekte, sorunun esasıyla yani tüm salgın, ekolojik tahribat, sömürü, katliam ve gericiliğin birincil sorumlusu olan emperyalist kapitalizme dokunmadan kurtuluş yolları aranmaktadır. Öyle ki sosyal dayanışma, sosyal yardım merkezli birçok kampanya, süreçten çıkışın anahtarı dahi ilan edilmiştir. Ancak bunların hiçbirisi tek başına kitleleri ne salgından ne de emperyalist-kapitalist sistemin cenderesinden koruyamayacaktır. Bir taraftan tüm bu felaketlerin ortaya çıkmasında, yayılıp süregelmesinde birincil rol oynayan diğer taraftan da kendi sınıfsal varlık koşulu olan sömürüyü devam ettiren egemenlere dokunmadan ve onları ortadan kaldırmadan hiçbir kurtuluş mümkün olmayacaktır. Sorunun kendisiyle tüm yönlerden hesaplaşma mümkün olmadıkça sorun sadece renk değiştirecek ancak özünü birlikte varlığını koruyacaktır. Sorunun sosyal dayanışma ağları üzerinden çözüleceğini düşünen veya bu ağların rolünü özneleştiren “kendiliğindenci” anlayışın gerçek ve nihai çözüme dair bir

karşılığının olmadığı açıktır.

Sistem, halkın taleplerine cevap vermeyecektir. Bu taleplerin tümünün ezilen ve yoksul kitlelerin, işçilerin hakkı olduğu bir gerçektir. Zaten sistem de ezilenlerin bu haklarını gasp ederek, yok sayarak, onları ezerek, ilihine kadar sömürerek kendi var olma zeminini yaratmakta ve sermayesine sermaye katmaktadır. Kendiliğinden bu talepleri karşılaması, halkın geleceğini garanti altında tutması sadece bir hayal ve burjuva propagandasıdır. İnsana ait tüm ilerici değerlere saldırarak yükselen bir sistemden ‘insani’ tavır beklemek de elbette ahmakça olacaktır. Bu hakların kazanılması tarihte hep mücadeleyle olmuştur; bugün mücadele edilerek kazanıl-

maktadır, yarın da mücadele ederek kazanılacaktır.

Dünya üzerindeki milyonlarca insanın hayatına kasteden sadece virüs değildir. Onun ortaya çıkma ve yayılma zeminini sağlayan egemenler hedef tahtamızdaki esas yerini korumak zorundadır. Tüm halk virüs salgınıyla mücadele edip kendilerini korumaya çalışırken diğer taraftan da emperyalizm ve kapitalizmle olan mücadelelerini yükseltmek, bu tarihsel zorunluluğun gereklerini yerine getirmek zorundadır. Her sorun ve dönemde olduğu gibi bu salgın koşullarında da sadece talep etmek ve taleplerin karşılanmasını beklemek aynı zamanda hiçbir zaman çözülemeyecek olan sorunlar ve ölümler demektir.

DAYANIŞMA AMA ÖRGÜTLENME VE MÜCADELENİN BÜYÜTÜLMESİ İÇİN!

Şu bilinmelidir ki bugün sistemin burjuvaziye tahsis ettiği ve halk tarafından talep edilen koşul ve olanaklar, aslında yine halkın kendisine aittir. Bizler bugün bize ait olanı talep etmekle sınırlı kalmak yerine onu alıp toplumsallaştırmanın mücade-

lesini vermek zorundayız. Bu sosyal kampanyalar, dayanışma çağrılarıyla değil tüm yönleriyle devrimci mücadeleyi yükselterek olacaktır. Burjuvazinin bizzat kendisinin birebir sorumlusu olduğu doğal felaketlerden korunmak için yaptığı “afet sığınaklarının” ne onları sınıf düşmanlarının kininden ne de doğanın intikamından koruyamayacağı da bir gerçektir. Emekçilerin dayanışma ihtiyacı, sistemin yarattığı sonuçlarla uğraşan ve onunla boğuşan bir dayanışmayı değil sorunların nedenlerini kavramaya odaklanan ve bu nedenleri ortadan kaldırmaya çalışan bir mücadeleye zemin hazırlamalıdır. Zira öngörülen dayanışma ağları en ileri halinde dahi sadece yaraya pansuman işlevi görmekten öteye gidemeyecektir. Sistemi ve onun yarattığı nedenleri kavramanın üzerine örtü atacak her yapılanma, o sistemin canının okunması ihtiyacını değil sisteme makyaj yapma yönelimini geliştirecektir. Virüs salgını ile birlikte tel tel dökülen bu sistem şartlarında sağlık sisteminin, tıbbın, bilimin ve teknolojinin nimetlerinden mahrum bırakılanlar için bugün ortaya çıkan ihtiyaç, daha keskin bir mücadele hattı ve kökten değişim talebiyle ortaya çıkacak devrimci bir çıkıştır. Her türlü dayanışma ve örgütlenme bu amaca hizmet ettiği oranda doğru ve anlamlıdır. Aksi bugün ve gelecekte de işçi sınıfı ve halkın salgının ve sistemin kuşatmasında boğuşmaya devam etmesi demektir.

Bugünkü koşullar çelişkileri ve mücadeleyi keskinleştirecek koşullardır. Devrimci mücadelenin yükselmesine engel olan değil onun daha büyük ihtiyaç olduğunu gösteren gelişmelerdir. Bir yandan sömürünün diğer yandan da salgının pençesinde kıvranan işçi sınıfı ve halkın öfkesini sorunun kaynağına yani egemenlere ve sisteme yönlendirmek, tüm yıkıcılığıyla emperyalist-kapitalist sistemi alaşağı etmek, bunun için örgütlemek ve örgütlenmek elzemdir.

Tüm bu gelişmeler özellikle bizim gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde daha ağır ekonomik buhranların, bunun sonucunda da faşizmin kırbacını daha pervasızca kullanacağı, kullanmak zorunda kalacağı koşulları yaratacaktır. Bu somut durum; bizlere devrimci mücadelede hız kesmeden hem sistemle hem de onun yarattığı salgın koşulları ve sonuçlarıyla hesaplaşmayı dayatmaktadır.

Korona Günlerinde Korku ve Zaaflarla Hesaplaşma Fırsatı!

İnsanlık koronavirüs salgınıyla birlikte çok zor bir süreçten geçmektedir. Bu sınırları zorlayan durumu koronavirüsün kuluçka süresi, üreme ve yayılma hızı, havada veya yüzeylerde saatlerce günlerce canlı kalması vb. özelliklerine dayanarak açıklamaya çalışmak, bunlara bağlı olarak önlem almaya, korunmaya çalışmak, olaya tek yanlı ve eksik bakmaktan başka bir durum değildir. Oluşturulacak korunma yöntemleri ne yazık ki toplumun her kesimine ulaşamayacak ve de yıkıcı sonuçlarından kurtulma imkanı vermeyecektir. Yaşanan bu trajediyi her olguda

olduğu gibi sistemle bağlantısı içinde kavramak doğru olandır. Kapitalizmin yarattığı çevresel yıkım, sadece kâr amacı taşıyan ilaç sektörleri, özelleştirilmiş ve ani değişimlerle ve sorunlarla baş etme imkanı yok olana kadar kaynaksız bırakılmış sağlık sistemleridir aslında salgını bu kadar ölümcül kılan. Dengeli beslenme, hijyenik olma öğütlenirken halkın yaşam koşulları hiç hesaba katılmamaktadır. “Evde kalın” çağrısı yapılırken, egemen sınıflar

kârlarından ödün vermek niyetinde olmadıklarını işçi ve emekçileri çalışmaya zorlayarak göstermektedirler.

Koronavirüs kimilerinde sınıflar üstü bir çağrışım yapmıştır. Devlet başkanları, başbakanlar, sinema oyuncular, ünlü sporcular, sanatçılar ve daha nicelelerinin pozitif çıkan test sonuçları, günlerdir sosyal medyayı meşgul etmektedir. Bu haberler ve toplumun her kesiminin bir şekilde hayatının kısıtlanması veya ev hapsine girmesi; virüsün ırk, cinsiyet, sınıf ayrımı yapmadığı ve insanlığın tamamını eşit oranda tehdit ettiği yolunda yanlış bir algı yaratmaktadır. Ki aslında bu bilinçli yapılmaktadır. İnsanlık tarihi bunun aksini kanıtlayan yüzlerce deneyime sahiptir. Tüm savaşlar, çatışmalar, doğal felaketler ve ekonomik krizlerde olduğu gibi, son yüzyılın en

tehlikeli küresel sağlık krizinden en çok zarar gören yine işçi ve emekçilerdir. İşsizlik veya daha kötü çalışma koşulu riskleri, daha ağır bir yoksulluk, kısıtlanan ve daha da kısıtlanacak sosyal ekonomik demokratik haklar ezilen sınıfları beklemektedir. Koronavirüs pandemisi sonuçları itibariyle sınıfsaldır; bu virüsün karşısında saraydaki zengin ile kulübedeki yoksulun eşitliği söz konusu değildir.

Genişletilen sağlık uygulamaları ve bunların herkes tarafından yararlanılacağı yalanlarıyla egemenler hem kendi açmazlarını maskeleyen hem

madığı belirsiz zamanlarda komplo teorilerinin ortaya çıkması da kaçınılmazdır. Araştırmalar komplo teorilerinin, önemli konularda doğruluk veya anlam arayan, ancak bilişsel kaynaklardan yoksun olan veya sorulara daha akılcı bir şekilde cevap bulma şansı olmayan insanlara hitap ettiğini göstermektedir. Tüm bunlar toplumda korku ve paniği arttırmakta, çaresizlikleri onları manipülasyona daha hazır hale getirmektedir. Haber ve video sağanağı altında kalmışlık o kadar yoğun ki, insanlık salgına, hastalığa, ölümlere, afetlere alışmaya,

sistemin insana dayattığı rolleri ne kadar kanıksadığının irdelenmesi için önemlidir. Ancak kuşkusuz toplumsal mücadele ve toplumsal devrim süreci ile kendi bulunduğumuz yerin zayıflığı ve eksikliğini tespit ederek bir hesaplaşmaya dönüşmelidir bu durum. Bunu tespit etmek, tarihsel rolümüzü tarihin eğilimi ve onun karşısındaki konumlanışımızı pekiştirmeye hizmet etmelidir. Böylesi kriz dönemleri devrimci mücadelenin ivme kazanmasına zemin sunan dönemlerdir. Bu aynı zamanda bizlerin de sıçramalı gelişmeleri sağlayacağımız dönem-

ler olarak değerlendirilmeli ve bunun hakkı verilmelidir. Bu fırsatların tarihin belli kesitlerinde ve belli dönemlerde ancak ortaya çıkar. Şuan başımıza gelen durumu bu şekilde değerlendirmekte mümkündür.

Burjuvazinin ideolojik saldırısının yansımalarını, günlük yaşamın akışı içerisinde yaşamın her alanında rahatlıkla gözlemlemek mümkündür. Burjuvazi sunduğu yaşam tarzıyla tüm toplumu zehirlemeye, ideolojisiyle beyinleri teslim

almaya çalışmaktadır. Bencilliği, bireyciliği aşılayarak, insani değerler ve insanca güzellikler adına var olan her şeyi çirkinleştirmekte yozlaştırmakta, çürütmektedir. Her türlü araç ve yöntemi kullanarak, yaşamı tümüyle köleleştirmektedir.

Egemenler bu salgın koşullarını kendi çıkarlarına hizmet eden duruma sokmaya çalışıyorlar. Oysa biz “felaket tablosu” içinde bize biçilen pasif rolleri, önümüze sunulan çaresizliği kabul etmeyeceğiz, geleceğin sorumluluklarını gözeterek günümüzü planlayacağız. Karamsarlık yerine umutlarımızı büyütürük geleceğe hazırlık yapacağız. Salgın bitip sular durduğunda sermaye sahipleri kaldıkları yerden devam edemeyecekler. Yeni kazanım ve tecrübelerimizle onların karşısına dikileceğiz.

de halkın devlete güvenmesini sağlamaya çalışmaktadır. Bu masallara karnı tok olan halktan tepkiler gelse de salgının korkunç boyutlarının kitlelerde “panik pandemisi”ni gündeme getirmesi kaçınılmazdır. Prof. Steven Taylor, (Columbia Üniversitesi Psikiyatri Bölümü) 2019’da yayınladığı “Salgınların Psikolojisi” adlı kitabında, “Pandemiler belirsizlik, kafa karışıklığı ve kaygı ile karakterizedir” demektedir. İçinde bulunduğumuz, iletişimin bu kadar yaygın ve hızlı olduğu çağda bilgiye ulaşma imkanları ne kadar geniş olsa da hatalı, ezoterik bilgilerin dolaşımı riskini de barındırmaktadır. Özellikle sosyal medya ve anlık ileti uygulamaları aracılığıyla gerçek dışı ve kişileri paniğe sürükleyecek içerikler devamlı olarak paylaşılmaktadır.

İnsanların tehdit edici olayları anla-

kanıksamaya ve içe dönmeye, kendini kurtarma anlayışına zorlanmaktadır. Toplumsal kaygıların yerini daha bireysel olan, her an kendisine veya bir yakınının hastalanacağı endişesi, daha da üst boyutuyla ölüm ve kaybetme korkusu almıştır.

Korku bireyi tehlikelerden koruyan, yaşamın sürdürülebilmesi için olmazsa olmaz bir duygudur. Dünyayı saran, ölümlerin bu derece yüksek olduğu bir pandemide korkmamak anormal olarak değerlendirilebilir ama belirleyici olan korkunun boyutları, süregelen bir kaygı durumu yaratıp yaratmadığı, gündelik yaşamı ne boyutta etkilediği, korkulan unsurdan kaçınmak için hangi düşünce ve hareket tarzını yarattığıdır. Bir bakıma bu salgının yarattığı ortam bireyin kendine dönmesi, kendini tanıması,

Bir Platform ve Koronavirüsün Aynasında Reformist Çizgi

Siyasi parti, demokratik kitle örgütü, sendika, akademisyen, yazar vb. onlarca kişi ve kurumun imzasıyla “Tüm Çalışanlar İçin Sağlık Platformu” kurulduğu açıklandı. Koronavirüs salgını nedeniyle hayati denilen talepleri sıralayan platform, yayınladığı açıklamada bir muhatap belirtmemiş olsa da taleplerin muhatabının devlet olduğu anlaşılmaktadır. Platform bu talepleri sunduktan sonra her gün belli bir saatte ışık söndürme eylemi yapacaklarını duyurdu. Bu tür platformlar ve “eylem” biçimleri yeni değildir, birçok dönemde devrimci ve komünistlerin karşısına çıkmıştır. Ancak bu platformu özel kılan ölümcül bir salgın baş gösterip sistem her yerinden dökülürken ortaya çıkmasıydı. Daha özel olanı ise kendisini devrimci, sosyalist olarak tanımlayan kurumların bu platformdaki imzacılığıydı. Koronavirüs salgınının ortaya çıkardığı koşullarda, sistemin karakterini, devletin tutumunu ve kaçınılmaz olarak kendini dayatan devrimci çizgiyi yok sayarcasına ortaya konan talepkârlık ve adına “eylem” bile diyemeyeceğimiz bu pasif tutum tartışılmayı hak etmektedir. En başta belirtelim ki faşizm karşısında hiçbir karşılığı bulunmayan ve kendisine “devrimci”, “sosyalist” diyenler için pasifizm ve reformist çizginin derinleşmesi anlamı taşıyan bu tür girişimler devlet karşısında somut, ciddi hiçbir sonuç doğurmayacağı gibi devrime ve devrimci çizgiye de ait değildir. Partizan, bu nedenlerle söz konusu metne imza vermemiş, platforma dâhil olması yönündeki davetlere ‘olumlu’ yanıt olmamıştır.

Koronavirüs salgınıyla beraber kapitalist-emperyalist sistemin ve egemen sınıf devletlerinin niteliği apaçık ortaya çıktı. Salgının ortaya çıkışında sistemin yarattığı ekolojik kriz, yayılmasında devletlerin ‘umursamazlığı’, ölümcül bir tehdit haline gelmesinde piyasaya göre işlediği için çöken sağlık sistemi kendini ele vermekte

gecikmedi. Sermaye ve onların hizmetindeki devletler, önceliği ülke ekonomisini ve şirketleri korumaya vererek halkı bir anlamda kendi kaderine bıraktı. Aralarındaki nicel farklara karşın tüm burjuva ve burjuva-feodal devletlerin gerçekliği budur. Kendi sınıf çıkarlarını temsil eden “ekonomi”nin gerçekleşebilmesi için işçi sınıfının salgın tedbirlerinin dışında tutulması ve üretimin devam etti-

ma noktasında ortaklaştı. Salgının yayılma düzeyi ekonomiyi etkilemesine ve bu etkinin düzeyine göre önemliydi. Yaşlılar, hastalar, işçiler veya her yaşta yoksullardan oluşacak “kayıp” telafisi mümkün sınırlarda tutulmalıydı, o kadar.

Kimi emperyalist-kapitalist devletler salgın karşısında devasa bütçe ve destekler açıkladılar. Bu bütçelerden

çilerden kesilerek oluşturulan işsizlik ve sigorta fonu da devreye koyuldu. Emperyalist ülkeler, yarı sömürge ve sömürge ülkelerden aşırılarıyla daha olanaklı koşullara sahipken yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin ise işçi sınıfı ve halka “dua” ve ölümden başka sunacakları bir şey yoktu.

Evet bu tabloda işçi sınıfının ve geniş emekçilerin talepleri önemli bir yerde duruyor. Sistemin saldırısıyla beraber salgının bedelini ödeyenler de işçi ve emekçiler. Doğal olarak salgına ve sisteme karşı mücadelenin merkezinde de onlar var, onlar olmalı. Fakat sınıf düşmanlarımızın bu kadar net ve “realist” olduğu koşullarda, işçi sınıfı ve emekçiler adına söz söyleyen, kendini “devrimci”, “sosyalist” vb. tanımlayan politik hareketlerin bu derece hayalperest olması ya da buna hizmet etmesi kabul edilebilir mi? Sistemin ve devletin gerçeği karşısında üç maymunu oynamanın, talep listesi oluşturarak ışık yakıp söndürmeyi savunmanın neresi devrimci-dir?

Somut durum ve taleplerin dillendirilmesi sistemin, hâkim sınıfların, devletin teşhiri ve onlara karşı mücadelenin geliştirilmesinde bir araçtır. Özellikle de sendikalar ve demokratik kitle örgütleri üzerinden bu taleplere dayalı bir mücadelenin geliştirilmesi anlaşılabilir. Ki bu durumda bile yani sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de olsa sömürü sistemi ve faşizmin karakterine gözlerini kapayan, kendini salt taleplerini ilan etmekle sınırlayan anlayışlarla

mücadele edilmek zorundadır. Somut, acil talepler ve hatta daha ileri gidelim birtakım reformsal talepler sömürü sisteminin ve faşist devletin kendisine karşı bir mücadelenin aracı kılındığında anlamlıdır. Aksi ise pasifizmdir, üç maymunu oynamaktır, halkı bu oyunda figüran haline getirmektedir.

Sendikalar ve demokratik kitle örgüt-

rilmesi gerekiyordu. Nitekim öyle de oldu, herkese evlerinizde kalın dendi işçiler ise fabrikalara yönlendirildi.

Açıklamaları ne yönde olursa olsun belli ki egemen sınıflar ve devletler, koronavirüs salgını karşısında gayet “realist” bir tutum içerisindedir. Kimisi “sıkı tedbir ve test” kimisi “sürü bağışıklığı”nı tercih etti fakat hepsi “iç ekonomi”yi ve “şirketleri” ayakta tut-

kuşkusuz o ülke halkına düşen kırıntılar da vardı. Bizimki gibi yarı sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise devletin şirketleri korumaya dönük kimi tedbirleri olsa da salgına karşı halkı da kapsayacak şekilde büyük bütçeler açmaya yetecek bir artı birikimi yoktu. Var olan birikim devletteki ve özel sektördeki komprador büyük sermayeyi korumak ve ayakta tutmakla görevliydi. Hatta bu görev için emek-

leri söz konusu olduğunda dahi talepkârlık ve ışık yakıp söndürme gibi pasifist eylem biçimleri eleştiri ve öneriyi tabiyken aynı tutumu benimsemek devrimcilik, sosyalistlik iddiası olanlar için ise kabul edilemezdir. Kapitalist-emperyalist sistemin ve özelde faşist iktidarların niteliği salgının yarattığı çok yönlü etkiler içerisinde bu derece açıkken odağında sisteme ve devlete karşı köklü bir mücadeleyi, devrimi bulundurmaya her çağrı ve girişim, politik hareketler nezdinde devrimci çizgi ile reformist çizgi arasındaki ayrımın da ölçütüdür.

Evet her politik hareket “devrim” ve “sosyalizm” söylemini bir şekilde kullanıyor. Fakat mücadele kurgularının, eylem biçimlerinin, halka hitap eden metinlerin kısacası her bir davranışın da bu söylemle uyumlu olması gerekir. Bir taraftan “devrim”, “sosyalizm” deyip halkı açıkça salgının insafına bırakan, işçilere hastalık ve ölüm pahasına üretimi dayatan sisteme karşı, sistem içi önerilerle tutarlı olamazsınız. Bir taraftan faşizm, faşist devlet deyip aynı faşizmden sosyal adaleti ve demokrasiyi bekleyemezsiniz. En önemlisi geniş yığınlar, faşizm karşısında kayıtsız kalarak, pasifizmi adres göstererek devrimci bir etki yapamazsınız.

On milyonların yarasına merhem olmaktan uzak “dayanışma ağları”, egemenlere “devletçiliği” öneren yaklaşımlar, balkonlara “beyaz bayrak” asalım diyenler ve şimdi “ışık yakıp söndürme”yi propaganda eden politik hareketler... Bütün bu tutumların ortak yanı sistemin ve faşist devletin gerçeğini yok sayarak işçi sınıfı ve halka pasifizmi propaganda etmeleridir. Bu yaklaşımlarda, sınıf düşmanlarımızdaki gerçekçiliğin esamesi bile yoktur. Oysa biz biliriz ki “gerçekler devrimcidir.” Devrimciler bugüne kadar bedeli ağır ve acı sonuçları da olsa gerçeklerden yola çıktılar. Mücadele stratejilerini gerçekler üzerinden yükseltmeyi savundular. Fakat görülüyor ki koronavirüs salgınıyla beraber belirsizliğin ve çaresizliğin girdabına sokulan sadece halk değildir. Halkta sosyal ve psikolojik sonuç-

lar üreten bu belirsizlik birçok politik hareket nezdinde ise ideolojik hastalık üretiyor. Bu pasifist çizgi özgülünde, devrim iddiası ve iktidar bilinci dün nasıl parlamentarizm, reformizm ve liberalizm karşısında beyaz bayrak çektiyse bugün de koronavirüsün açık ettiği çelişkiler karşısında beyaz bayrak çekmektedir. Bugün devrim ve sosyalizm iddiası altı boş metinlere, yanıp sönen lambalara ve evlerin balkonlarına hapsedilmek istenmektedir. Bu egemenlerin de pek mazur göreceği bir davranış biçimidir.

Tartıştığımız şey hiçbir özel olarak

ran girişimlerin ne de bu tarz pasifist tutumların faşizm gerçeği karşısında bir kıymeti harbiyesi vardır. Dahası “sosyal demokrasi”nin, devletçiliğin, reformculuğun işçi sınıfı ve halkın çıkarlarını temsil ettiğini kim söyleyebilir. Birisi sisteme kendini kurtaracak bütünsel modeller önermenin diğeri sistemi onarmanın siyasi çizgisinden başka bir şey değildir.

Faşizm koronavirüs salgınıyla beraber işçi sınıfı ve halka yoksulluk, hastalık ve ölüm sunuyor. Çelişki bu kadar açık ve çarpıcı; faşizmin tutumu da bir o kadar net ve gerçek. O

ederler. Onu yıkmak ise bundan farklı bir bilinç ve perspektif gerektirir. Devrimin başarısı bakımından esas öneme sahip olan önderlik rolüdür. Oysa devrimciliğin, sosyalistliğin bu derece sıradanlaştırılması devrimi imkansızlaştırmakla eşdeğerdedir. Politik rolünü “yatay” düzlemdeki “bir araya getirici” role indirgeyen anlayış reformist bir anlayıştır. Ve ne yazık ki birçok “devrimci” kurumda adı konmamış bir biçimde çizgileşen şey bu reformist politika ve önermelerdir.

İmza listesinde ülkemizdeki devrimci-demokratik hemen her kurumu bulmak mümkün. Başta da belirtmiştik bizim için önemli olan kendine “devrimci” diyen kurumlardır. Çünkü bugün devrimci çizginin bu olmadığı açık ve net bir dille vurgulanmalıdır. Bu açıklamadaki “devrimci” imzalar, faşizm karşısında hiçbir güç oluşturamayan pasifizmin ve reformist çizginin derinleştiğinin göstergeleridir.

Sağ tasfiyeciler grup da bu metinde utanmazca “Partizan” imzasını kullanmıştır. Herkes bilmelidir ki bu ismi kullananların Partizan’la uzaktan yakından bir alakası yoktur. Partizan adını bu pasifist açıklamalara alet edenler, kimi açıklamalarda ve platformlarda imzacı

olmak dışında ciddi hiçbir varlığı bulunmayan sağ tasfiyeciler gruptan başkası değildir. Bu imza metniyle bir kez daha görünür olmuştur ki bu tasfiyecilerin Partizan’la, Kaypakaya’nın temsil ettiği komünist çizgiyle ve en önemlisi devrimci bir iddiayla ilgileri yoktur. Nerde reformist-liberal bir yönelim, ideolojik bir savruluş, proletaryanın kızıl bayrağı yerine başka bayrakların altında toplanma varsa bu tasfiyeciler grubu orada bulabilirsiniz. Ve bilinmelidir ki orada “Partizan”ın adını kendi ideolojik savruluşu ve tasfiyeciler çizgisine alet etmeye çalışan bu gruptan başkası değildir. Kendilerine de “önerimizdir”; bu isim size fazla ağır, altında ezilip büzülmeyi bırakın, “özgürleştirin” kendinizi. Reformist, liberal, “özgürlükçü bireyler” ya da ne olmak istiyorsanız onu olun, yolunuz açık. “Partizan” ve “Kaypakaya”nın adının arkasına saklanmaktan vazgeçin.

karşısında durmayacağımız “talepler” değildir. Devrimciler özellikle böyle si koşullarda talep eden değil hâkim sınıflara ve iktidara karşı mücadeleyi organize eden, devrimi propaganda eden ve örgütleyen bir pozisyonda bulunmalıdır. Bu kadar etraflıca talep listesi oluşturduktan sonra bütün bunların halkı pasifizme hapsedmekten başka bir anlamı olmayan bir girişime bağlamak talepler uğruna mücadelenin de altını boşaltmaktır. Faşizmle yönetilen bir ülkede yaşayoruz ve bu faşizmi karakterize eden temel özelliklerden biri azgın bir sömürü ve baskı politikasıdır. Bu Türkiye gibi “zayıf ekonomiler”in, faşizmle yönetilen ülkelerin bir gerçeğidir. Her bir söylemimiz her bir adımımız bu gerçeğe göre şekillenmek zorundadır. Doğal olarak bu ülkede hiçbir hak faşizme karşı mücadele yürütülmeden elde edilemez. Hiçbir talep egemenler ve devlet tarafından sırf geniş kitleler istiyor diye karşılanmaz. Ne “sosyal demokrasi”yi diriltme uğraşları ve “devletçiliği” görevi çağrı-

halde devrimci, komünist bir hareketi tanımlayan şey talepler ve adına ‘eylem’ bile diyemeyeceğimiz pasifist tutumlar olamaz. Devrimci, komünist bir hareket özellikle bu koşullarda devrimin propagandasını yapar, bunun için açık bir biçim kazanmış bu ölümcül çelişkilerden yola çıkar. Ölümcül bir salgına teslim edilen işçi sınıfı ve halkı her fırsatta bu ölümün sorumlusu olan sisteme ve faşizme karşı hesap sormaya, aktif mücadeleye çağırır.

Komünistler, halk ile düzen arasındaki çelişkileri devrim yoluyla sonuçlandırmak için onların ileriye dönük her eylemini, önderliğine giriştiği devrimin bir parçası olarak görürler. Devrim sürecinin bütün parçalarını kendi anlayışı, amacı, tarzı ile birleştirme, bütünleştirme amacı güder ve sürece önderliğin başarısını böyle mümkün görürler. Kitlelerle ilişkisini “yatay” düzlemde, taleplerle, dayanışmacılıkla tarifleyenler ise kaçınılmaz olarak burjuva dünyanın üretimine hizmet

EGEMENLERİN YÖNETEME

SALGININ BİR NEFES MOLASI

MÜCADELEYİ

Ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel, psikolojik olarak daha şimdiden yıkıcı sonuçlar üretmiş ve devam ettikçe sonuçları üstel biçiminde büyütecek olan bir sürecin içindeyiz. Bizim için tayin edici sorun böyle bir sürecin içerisinde proletarya partisinin nasıl konumlandığı veya konumlanacağıdır. Konumlanışımızı belirleyen biricik kriter temsil ettiğimiz sınıfın ve dolayısıyla diğer ezilen halkın çıkarlarıdır.

Kitlelerin iş, aş ve gelecek sorunu derinleşmişken, Covid-19 salgınıyla birlikte bu sorunları kat be kat artmış, bununla birlikte yaşamları da riske girmiş, hayatta kalma sorunu ortaya çıkmıştır. Milyonla ifade edilecek bir kitle (bir istatistiğe göre dört milyonu aşkın bir kitle) virüs nedeniyle işini kaybetmiştir ya da kaybetme tehlikesi ile yüz yüzedir. Halkımız işsiz kalmaktansa korona tehdidi koşullarında çalışmaya mecbur bırakılmaktadır. Çünkü halkımızın banka ve kredi kartı borçları 624 milyar, takibe alınan kredileri ise 62 milyar TL'dir. Bu borçları ödeme zorunluluğu dışında bir de geçim sorunu vardır, bir gün çalışmasa aç kalacaktır. Dolayısıyla çalışıyor olmak yani ücret almak korona virüse yakalanma tehlikesinden çok daha gerçek ve yıkıcıdır.

Resmi açıklamalara göre 24 Mart itibarıyla salgına tedbir amaçlı 210 bin işyeri kepenk kapatmıştır. Bu işyerleri 1 ile 9 kişi çalıştıran kafe, bar, sinema salonu, çay bahçesi, lokanta, berber, mağaza, küçük atölye vs. ağırlıklıdır. Bunun yanında AVM'lere de ciddi düzeyde kısıtlama getirildiği bir kısmının kapatıldığı görülmektedir. Açık olan işyerlerinin ise ciddi bir iş kaybına uğraması söz konusudur. Yani ilk etapta küçük ve orta işletmelerde "tedbirler" alınmıştır. Resmi rakamlara göre küçük ve orta işletmelerin (KOBİ'ler) bankalara olan kredi borçları 620 milyar liradır.

Tedbir amaçlı kapatılan iş yerlerinde bir milyondan fazla çalışanın olduğu tahmin edilmektedir. Fiilen bu kesim işsiz kalmış durumdadır.

Virüsün ekonomik yaşama yansımaları bununla sınırlı değildir. En başta tüm hizmet sektörü olmak üzere, mobilya, tekstil, toptancı, yeme-içme, konaklama, seyahat gibi iş kolları da bu süreçten etkilenen sektörlerdir. Bu alanlarda bir milyona yakın işyeri ve yaklaşık dört milyon çalışan bulunmaktadır. Alınan tedbirlerin ilk etapta bu sektörleri güçlü bir şekilde vurması söz konusudur. Faşist diktatörlüğün krizin büyümesinden duyduğu korku uluslararası ölçekte alınan tedbirlerden oldukça uzaktır. Halkın yaşamına dair açıklanmış ciddi hiçbir ekonomik paket söz konusu değildir. Tam tersi "Milli dayanışma" adı altında "biz bize yeteriz" sloganıyla, halktan para toplama kampanyası başlatılmıştır. Bu devletin kriz karşısında hem iflas bayrağını çekmesini, hem de halka faturayı kesmenin ilk adımları olarak okunmalıdır. Türk hakim sınıfları böylesi bir kriz anında dahi, halkın karşısına şovenist bir yaklaşımla çıkararak nakit para peşine düşmesi halk düşmanlığında ki pervasızlığının bir göstergesidir.

Sürecin henüz başındayız, kitleler hala şaşkınlığını atabilmiş değildir, şok evresi devam ediyor. Bu durum fazla uzun sürmeyecek, kitleler gerçek sorunlarıyla baş başa kalacaktır. Sürecin başından itibaren zayıf devlet yapısı ve krizli iktisadi yapı halkın temel gereksinimlerini, ekonomik ve sosyal ihtiyaçlarını, sağlık gereksinimini, ekonomik sorunlarını çözmeye yönelik tedbirleri yaşanan krizin yanında yok düzeyindedir. Faşist devlet halka verebileceği hiçbir şey olmadığından halkı ancak "dua etmeye" ve "korona'ya yakalanmamaya" çağırabiliyor. Tayyip Erdoğan'ın bizzat açıkladığı tedbir paketleri ise "kredi teşvikleri", ticari tedbirler, krizin fırsata dönüşmesini amaçlayan ekonomik yatırımlarıyla sınırlı olmaktadır. Milyarlarca dolar olarak sunulan tedbir paketlerinin içinde halkın gereksinimlerine denk düşen milyon dolarlarla ifade edilen sınırlı gıda yardımları olmaktadır.

"Korona günleri"nde de geçerli olmak

üzere karşıt sınıflar arasındaki çelişki daha da keskinleşiyor, sınıflar arasındaki mücadele daha da kızışıyor. Oluşan tablo çöken sağlık sistemi, çaresiz kalan devlet gerçekliği, egemen sınıfların çıkarlarını önceleyen tedbirler olmaktadır. İşçi sınıfı ve halkın payına düşen ise esnek çalışmanın koşullarının oluşması, devasa boyuta ulaşan işsizlik, elinde avucunda olan her şeyin kaybedilmesini sağlayan koşullar, sosyal ve ekonomik haklarının tırpanlanması, yapılan zamlar ve salgınla can güvenliğine dair alınmayan tedbirler olmaktadır. Bu durum ve koşulların bize yüklediği görev ve sorumluluklar vardır. Yaşanan gelişmelerin iktidar ve devrim mücadelesi perspektifinden ele alınması gerektiği, halkın çıkarlarının bu yaklaşımla ancak korunup geliştirilebileceği unutulmamalıdır.

EGEMENLERİN HİÇBİR KURUMUNA VE MEDYASINA GÜVENME!

-Bütün mücadele biçim ve araçlarıyla kitlelere seslenmeyi, onlara gerçeği anlatmayı sürdürmeliyiz. Salgının nedenleri, sonuçları ve egemen sınıfların bunun karşısında aldığı konumlanışı yaygın bir teşhir çalışmasıyla halka anlatma görevimiz vardır. Halkın sağlığı, sermayenin acımasız pençeleri arasına alınmış, adeta bağıra çağıra gelen tehlikeye karşı hiçbir önleyici tedbir alınmamıştır. Kuşkusuz bu çaresizlik parası olan için değildir. Sömürülen yoksul halk için geçerlidir. Bu salgın bu gerçeğin bir kez daha ve keskin bir biçimde açığa çıkmasını sağlamıştır.

-Virüs salgınının yarattığı sağlık sorunları karşısında egemen sınıflar örgütlenmiş yapısıyla tüm süreci manipüle eden, kitleleri paniğe sevk eden bir yaklaşım içindedir. Meseleye, tehlikeleriyle ve alınacak önlemlerle birlikte hakim olmak önemlidir. Gerici egemen sistemin bütün kurumlarının güvenilmez olduğu daha net görülmüştür. Bu eksende dürüst ve güvenilir bilim insanları, halkın çıkarlarını gözeterek sağlık örgütleri, halk için çalışan gönüllüler grubu bu süreçte

temel referans olarak görülmelidir. Onların bilgilendirmeleri, sundukları çözüm ciddiye alınmalı ve örgütlü bir hareketle kitlelere anlatılmalıdır.

-Egemen sınıfların manipülasyon araçları haline gelen medyası bu süreçte felç olmuştur. Halkın sorunlarıyla ilgilenen, sisteme muhalif basın-yayın organları sürece dair bilgilendirme aracı olma rolünü daha güçlü üstlenmelidir. Daha etkin ve yaygın bilgilendirme, gerçekleri anlatma,

Bugün daha fazla, v
alanındaki toplu
çözümü, Demokr
mücadelemizde d
Aynı zamanda toplum
çıktığı her an, her ala
siyasallaşma eğilim
hareketin ya da der
devrimci mücadelen
söylememiz yers
olmaya

d ü -
r ü s t
bilim in-
sanlarının
ve sağlık örgüt-
lerinin çalışmalarını
yayma görevi üstlenilmeli-
dir. Bu süreç etkili bir enformasyon sürecinin örgütlenmesini getirmektedir. "Sistem ve onun bilgilendirme yöntemi halk sağlığı için zararlıdır" bu süreçte şiarımız olmalıdır.

VİRÜSÜN AZMETTİRİCİLERİ VE SALGIN SÜRESİNCE KABARAN SİCİLLERİ

-Virüs salgınına karşı tedbir ve mücadelenin aynı zamanda politik bir çalışma olduğu, bu eksende ele alınması gerektiği açıktır ancak bütünlüklü politik hedeflerimiz ve amaçlarımızın sadece bir parçasıdır. Virüsle yürütülecek mücadele örgütlü duruşu pekiştirmeyi, güçlendirmeyi ve onunla

EME KRİZİ DERİNLEŞİYOR, OLMASINA İZİN VERMEYELİM, YÜKSELTELİM!

kendi gücümüzle baş etme koşullarını yaratmaya odaklanmalıdır.

-Emperyalizmin ve faşizmin bu salgında bir kez daha emekçi yığınlar "yangında ilk gözden çıkarılacaklar" muamelesi yapması söz konusudur. Onları ilgilendiren halkın virüsle kırma uğraması değildir. Buna dair tedbir almayan, bunu önlemeye yönelik bilimi ve teknolojiyi seferber

etmeyen onlardır. Zira onlar bilimi ve teknolojiyi insan öğüten savaş makinelerini

dünden yaşamın her anımsal çelişkilerin politik Halk Devrimi üğümlemektedir. Anımsal gerçeklerin açığa çıkarak daha fazla göstermektedir. Bu derinleşen çelişkilerin, emekçi yatağına akacağına şüphesiz veya temelsiz olacaktır.

üretmeye, onları geliştirmeye seferber etmektedir. Faşizmin savaş seferberliği

ilan ederek T. Kürdistanı şehirlerini binlerce Kürdü, büyük politik-ekonomik çıkarları için Rojava ve Suriye'de işgale girerek on binlerce insanı katleden gerçekliği, ölümler karşısında ne kadar hassas olacağına dair başka politik gerçeklerdir. Emperyalizmin, faşizmin ve tüm gerici güçlerin ve sistemlerin virüs salgınında oluşan kırımında sorumluluğu birinci derecedir. Bu asla unutulmamalıdır.

-Virüsle mücadelede dayanışma ruhu oldukça önemlidir. Ancak sorunu sadece dayanışma politikasına indirgen yaklaşım sorunun büyüklüğü, yarat-

tığı sonuçlar, geniş kitlelerin faşizmin insafına kalmış gerçekliği karşısında hiçbir şey dememek anlamına gelmektedir. Salgının yarattığı korku, panik hali ve egemenlerin kitleleri çaresizliğe sürükleyen yaklaşımları, bu tabloyu tersine çevirmeye yönelik yetersizlikler, geniş halk yığınlarının "çaresiz" kalması durumu üzerinde düşünülmesi gereken çok önemli bir gerçeğe işaret ediyor. O DA ÖRGÜTLÜ OLMANIN, ÖRGÜTLÜ YAPININ GEREKLİLİĞİ, ZORUNLULUĞU. Devrimci-demokratik temelde bütünlüklü bir mücadele ve örgütlenme hattı oluşturulmadığı, buna dair güçlü bir politik çalışma ve propaganda ağı örülmediği sürece geçici dayanışma girişimleri dönemsel karakter kazanmaktan, sistemin ve uzantılarının kurduğu daha organize dayanışma çalışmaları karşısında yenik düşmekten kurtulamayacaktır.

-Bu süreçte kapitalist-emperyalist sistemin ve ona bağlı gerici-faşist devletlerin milliyetçiliği körükleyen politikalara sarılması söz konusudur. Salgınla mücadelede her toplum kendi bacağından asılsın yaklaşımı makro ölçekli yaklaşımken, herkes kendi bacağından asılsın şekline bürünen sınıfsal yaklaşımla tecrit ve izolasyona dayanan mikro ölçekli bütünlüklü bir politika benimsenmiş ve hakim hale gelmiş durumdadır. Virüsle mücadelenin toplumsal karakteri böylece parçalanmakta, bencillik ve bireycilik beslenmektedir. Kendi toplumuna ait olmayan kesimlerin tehlikeli bir virüs gibi algılanmasını sağlayacak milliyetçilik ise büyük resmin bir parçasıdır. Tüm dünya Çinlilere hatta yetmez tüm çekik gözlülere düşmanlaştırılırken, tüm Avrupa, İtalyanlara karşı öfkeli hale getirilmektedir. Bu ekseninde özellikle on milyonlarca göçmenin bulunduğu dünyada ve özellikle salgının merkezi konumuna gelen Avrupa'da göçmen ve mülteci düşmanlığı körüklenecektir. Bu süreçte şovenizm

zehrinin işçi ve emekçilere daha güçlü şekilde aşılması durumu söz konusudur.

EMEKÇİLER EVDE DEĞİL ÇÜNKÜ!

-Bugün dünyanın birçok yerinde ve ülkemizde en önemli tedbir meselesi olarak "OHAL", "SİKİYÖNETİM", "SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI" tartışılmaktadır. Bu uygulamalar ise "çalışmak zorunda olanları" kapsam dışı bırakarak ele alınmaktadır. Bu anlamda "sokağa çıkma", "OHAL" vs. tartışmalarının her biri sistemin kendisini sigortaya alacak bir anlayışla biçimlendirilmektedir. Egemen sınıflar tam olarak neyi yasaklayıp neyi özgür bırakacakları meselesinde sınıfsal çıkarlarını çok iyi bildikleri için kararlı ve net durmaktadır. Panik ve korkuyu yaygınlaştıran, büyüten, krizi virüse mâl ederek ortaya çıkan tabloda tüm mücadeleyi bu sonuca karşı yönlendirme ve esasta kitlelere "kendi OHAL'ini kendin kur", "gönüllü karantina", "evde kal" çağrıları yaparak tedbir meselesini emekçi sınıfın üstüne yıkmak ve onlar üzerinde tam bir egemenlik kurmayı amaçlamaktadır. Çözüm üretmediği, üretmeye çıkarlarının ve gücünün el vermediği koşullarda sorumluluk halkın omuzlarına ustaca yıkılmaktadır. Egemen sınıfların kendilerini tam donanımlı sağlık ekipmanlarıyla korunaklı ve konforlu evlerine çekip "evde kal!" çağrısına karşılık emekçiler evde değildir!

Evde değiller çünkü hayat eve sığsa da ekmek evde değil ve her gün çalışarak onu evine getirmesi gerekiyor! Evde değiller çünkü patronlar evde kalınmasını değil çalışmasını istiyor! Evde değiller çünkü ücretli izin hakları yok! Evde değiller çünkü sendikali olmak isteyen işten attılar ve hakkını savunacak bir sendikası yok! Evde değiller çünkü sendikalar hakları söke söke almak yerine patronlardan rica ediyor ve tabii ki patronlar rica-

dan anlamıyor! Evde değiller çünkü Soma katliamında bir maden işçisinin "yerin altında ölüm bir ihtimal, yerin üstündeyse açlık var ve açlık kesin!" dediği gibi emekçiler çalışırsa hastalanmak bir ihtimal ama çalışmaz evde kalırsa açlıktan ölme durumu var! Evde değiller çünkü 6 ay dolmadan patronlar çıkış gösterdiği için iktidarın yağmaladığı işsizlik sigortasından asla faydalanamıyorlar! Evde değiller çünkü zincirlerinden başka kaybedeceği hiçbir birikimi, hiçbir güvencesi söz konusu değil!

Virüsle mücadele ederken, onun salgın hale gelmesini sağlayan emperyalist-kapitalist sistem ve gerici egemen sınıflar olduğunu unutmuyacağız. Bu anlamda virüse karşı azami düzeyde tedbirimizi aldığımız ve yaşamı sürdürdüğümüz her yer mücadele alanı olmak zorundadır. Kavramamız gereken mücadeleyi büyütmek, keskinleştirmek için koşullar olabildiğince uygundur. Geniş kesimlerin tüm dikkati ve algısı açıktır. Sistemle olan çelişkileri keskindir, öfkesi güçlüdür. Devrimci çalışmaya ve müdahaleye ilgisi dünden daha gelişkindir. Bu sistem karşıtlığının gelişmesi, büyümesinin zeminini yaratmaktadır. Komünist ve devrimcilerin politik sorumluluğu bunu sürüklemek ve önderlik etmek olmalıdır.

EMPERYALİST-KAPİTALİST KRİZİN KORONA İLE DANSI!

Corona virüsü salgını emperyalist-kapitalist sistemin devrevi krizinin tam göbeğinde ortaya çıkmıştır. Kapitalizmin periyodik krizleri hakkında Marks'ın belirlemesi 10 yılda bir tekrarlanan krizler olarak gerçekleştiği yönündeydi. Engels 1890'larda bu sürenin daha da kısaldığını söyler. Emperyalizm döneminde periyotlar hakkında Mao yoldaş Marks'ın belirttiği periyodun artık yarı yarıya düştüğünü belirtir. Son 30 yıla bakıldığında

bölgesel ama tamamen emperyalist sermayeyle ilişkili ve dört yılda bir gerçekleşen krizler görmekteyiz. Emperyalizmin şu an yaşadığı kriz ise bir benzerine rastlanmayan boyutta bir krizdir. Aşırı düzeyde birikmiş sermaye, yine üretim anarşisinden kaynaklı yığılmış meta emperyalist tekeller için bir süredir 2008'den sonra bunu aşacak bir finansal ve üretim krizi sinyali vermekteydi. Corona virüsü vesilesiyle emperyalist sistemin ekonomik krizi yeni boyut kazanmış durumdadır. Dünya genelinde ekonomik yaşam ciddi oranda durmuş, ABD resesyon ilan etmiştir. Kapitalizmin üretim ve ekonomik yaşamını bu virüs salgınının akamete uğratmayacağı, insan sağlığının kapitalist üretimin ihtiyaçları karşısında bir önemi olmadığı açıktır. Emperyalist devletler 2008 krizinde oluşan mali delikleri kapatmak için yaptığı gibi şimdide piyasaya trilyon dolarlar pompalamaktadır. Bu tarz krizlerde tipik hale gelen küçük ve orta ölçekli işletmelerin ilk tahribatı yaşaması, salgına karşı alınan tedbirlerle gerçekleşmiştir.

Bu krizin sadece koronavirüsten kaynaklı olmadığı açıktır. Bir yandan "halk sağlığı" gibi oldukça hassas bir mesele üzerinden "ekonominin durduğu, krizin büyük olduğu" propagandası yapılırken, diğer yandan emekçiler, küçük ve orta işletmeler emperyalist sermaye kaynaklı finansal krizin cenderesi altına alınmıştır. Büyük çaplı batıklar, üretim alanının daralması, işçi kıyımları, piyasanın sıcak paraya boğulması ve sermayenin realize edilmesi gibi gelişmeler yaşanmaya başlanmıştır. Halk içinde yaratılan paniğin bilerek ve kasten köpürtülmesi, biçimlendirilmesi ve bir yönetme biçimine dönüştürülmesi yaşanmaktadır. Şimdiden halka krizin "hep birlikte göğüslenmesi" gerektiğine dair propaganda yapılmaktadır. Bu krizin işsizler ordusunu büyütmesi, sosyal hakların kısıtlanması, ücretlerin tırpanlanması, esnek üretimin daha fazla yaygınlaştırılması, küçük-orta işletmelerin iflası gibi sonuçları corona virüsünün çizdiği bir kader olarak yazılması bugünden görünen bir gerçektir. Her kriz aynı zamanda egemenleri halkın politik-ekonomik hak taleplerine karşı daha saldırgan hale gelmesini ve tahammülsüz olmasını getirmektedir ve yine öyle olacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem ve faşizm krizin faturasının halka kesilmesine karşı gösterilecek reaksiyona koronavirüsü psikolojik bir savaş aracına çevirmesi

kaçınılmazdır. Yine bu süreçte tekeller arası rekabetin kızışması ve büyük çaplı birbirini yutmaya çalışma hamleleri de söz konusu olacaktır. Virüs salgınının kontrol altına alınması ve bir adım sonraki normalleşme adımları emperyalist-kapitalist sistemin krizinin işçi sınıfına, emekçilere, ezilen uluslara yumuşak ya da sert tedbirlerle fatura edilmesi olacaktır.

Salgınla başlayan sürecin kitlelere yansıyan en belirgin yönü işsizlik, hak kaybı, örgütsüzleştirme vb.dir ve bu derinleşerek ve büyüyerek yeni bir "salgın" halini alacaktır.

KRİZ, FIRSAT, FIRSATÇILIK VE EMPERYALİZMİN KAZILAN MEZARI!

Kriz emperyalist-kapitalist sistem için hem bir fırsat hem de büyük bir sorun ve açmaz demektir. Bu emperyalist güçler arasındaki ve her ülkenin egemen sınıfları arasındaki ilişkilerde çelişkilerin derinleşmesi, kökleşmesi anlamına gelecektir. Şimdiden bu krizden avantaj devşirmeye çalışan acımasız bir mücadele söz konusudur. Görece uyumlu ve belli bir noktaya taşınan gerginliklerin geçici uzlaşmalarla "ürettiği çözümlerin" olanaklarının daralması söz konusu olacaktır. ABD, AB ve Japon emperyalistlerinin sorunlu giden ittifakları, sorgulanan güç dengeleri ve ilişkileri yaşanan salgınla ve onun yarattığı krizle birlikte daha fazla bunalımlı hale gelecektir. Emperyalist kredi kuruluşları ve mali örgütlenmeleri şimdiden büyüme tahminlerini revize etmiş, tüm sistemin resesyon yaşamasının kaçınılmaz olduğunu ilan etmiştir. Emperyalist bloklar arasındaki rekabet ve savaşım ise daha fazla keskinleşecektir. Özellikle Rusya'nın ve Çin'in daha güçlü bir yakınlaşma içine gireceği ve Batı blokuna karşı pazar alanlarını genişletmeye yönelik hamlelerine ivme katacağı açıktır. Özellikle bugün yaşanan krizin Çin merkezli çıkması ve hızla Avrupa merkezli hale gelmesi ve şimdi bunun ABD'nin merkez haline gelme eğilimi kazanması krizden de en fazla zarar görece güçlere işaret etmektedir. Bu durum bu güçleri zararı daha saldırgan politikalarla telafi etmeye itecektir. Rusya ve Çin ise daha güçlü yakınlaşma eğilimi ile politik-askeri güç (Rusya) ve ekonomik gücün (Çin) senkronizasyonunu bir önceki sürece göre ileri düzeye taşımaya götürecektir. Hiç kuşkusuz bu güçlerin bu krizi daha iştahlı bir yönelimle pazar alanlarını pekiştirme yeni pazar alanları için ekonomik-politik-askeri zemin hazırlama çabasına

daha fazla sokacaktır. Kuşkusuz çelişkilerin keskinliği tutumda, dilde, diplomatik ilişkilerde yansımasını gösterecektir. Önümüzdeki süreç Ortadoğu'dan Afrika'ya ve Balkanlar'a, Doğu Avrupa'dan Latin Amerika'ya ve Uzak Asya'ya kadar tüm dünyayı kuşatacak ekonomik-politik-askeri mücadelenin ve çatışmaların tırmanacağına habercisidir. Halkın sağlığı için harcanmayan paralar kanlı sermayenin beslenmesi için seferber olacaktır. Ezilen uluslara ve emekçi halklara yönelik saldırılar daha fazla ivme kazanacaktır. Bağımlı yarı-sömürge ülkelerin kesin ve kararlı şekilde saflaşması için emperyalistlerin ekonomik-politik-askeri enstrümanları daha işlevli hale gelecektir. Faşist diktatörlük ise uzun zamandır yaşadığı politik krizine son birkaç yıldır eklenen ekonomik krizle boğuşmaktadır. Bunun yanında bilhassa bölgede izlediği askeri saldırgan politikası ile olası bir bölgesel ya da devletler arası savaşta koç başı durumuna gelmiştir. Var olan politik-askeri çizgisinin büyük krizler karşısında en güçlü şekilde etkilenme yapısı söz konusudur. Bölgesel ölçekte izlediği saldırganlık politikası faşist diktatörlüğün kendini emperyalist güçlere daha fazla mahkum kıldığı aynı zamanda tüm politik ve ekonomik risklere karşı kırılğan hale geldiği koşullara işaret etmektedir. Dünya ölçeğinde yaşanan bugünkü krizde sağlık sistemi, salgına karşı geliştirdiği tedbir anlayışı, güçsüz ve yetersiz ekonomik yapısı, var olan politik konumlanışı, izlediği askeri çizgi ile bu süreçte fazlasıyla etkilenme potansiyelini bağrında taşımaktadır. Hem salgınla mücadelede hem de salgının doğuracağı sonuçlarla mücadele ile Türk hakim sınıflarının baş etme kabiliyeti, donanımı ve tutumu söz konusu değildir. Alınan ilk tedbirler gelişmeleri anlamaktan, sorunun boyutunu kavramaktan ne kadar uzak olduklarını göstermektedir. Özellikle emperyalizme bağımlılık ilişkileri, bu güçler arasındaki ilişkilerde ve bu güçlerin yaşadığı krizde etkilenme boyutunu köklü ve derin kılmaktadır. Yaşanan krizin ilk yansımaları müteahhitlik ekonomisi olarak ifade edilen ve adeta borç batağına saplanmış yapısının derin bir krizle sarsılma emareleri vermektedir. Bu halihazırda yaşanan yönetme sorununa daha güçlü ve esaslı bir halka eklenmesini, kızışan ve tırmanarak büyüyen egemen klikler arası mücadelenin daha da gelişmesini kaçınılmaz kılmaktadır. Türk hakim sınıflarının yönetim biçimi, dış politi-

kasındaki gibi sürecin merkezine oturan yönelimleri bu krizli yapıdaki hiç kuşkusuz her türlü değişim arayışına ya da bunların boyutlanarak yeni bir evreye geçmesinin koşulları olacaktır. Türk devletinin bu iki eğilimden birine geçerken krizin büyük sarsıntılara gebe olacağı, geniş kitlelerin öfke ve nefretinin daha fazla güçleneceği söz konusu olacaktır.

KRİZİN FATURASININ DAĞITIMINDA EMEKÇİLERİN KAPISINI ÇALAN POSTACI KORONA MI OLACAK?

Kitlelerin hayat şartları, yaşam koşulları bugün düne göre daha fazla ağırlaşmış yarına göre ise daha aranı hale gelecektir. Aynı durum kitlelerin düzenle olan çelişkileri için de geçerlidir. Yani bugün düne göre çelişkileri daha keskindir yarına göre ise daha hafiftir. Var olan krizin işçi ve emekçi sınıflara işsizlik, yoksulluk, hakların tırpanlanması olarak geri döneceğinde herkes hem fikirdir. Mücadele istek ve azminin artacağı, sisteme olan öfkesinin derinleşeceği süreç yaşanmaktadır, yaşamaya devam edecektir. Bu devrim için objektif şartların daha elverişli olması anlamına gelmektedir. Kitlelerin devrimci temelde çağrıya daha fazla kulak kabartması, değişim istek ve mücadelesine sempatisinin daha güçlü hale gelmesi durumu yaşanmaktadır. Her kopuş aynı zamanda başka bir bağlanma isteğine işaret eder. Oluşacak kopuşta yaşanacak boşluğu hiç kuşkusuz sistem ve sitemin uzantıları alternatiflerle doldurmaya çalışacaktır. Buna tüm güçleriyle karşı duracakları, tüm olanaklarıyla seferber olacakları, yeni temsilcilerle ve alternatiflerle sürece kendi lehlerine soluk katma çalışmaları eksik olmayacaktır. Sistemlerinin devamı için kitleler bir yandan faşist-feodal sopa, baskı araçlarıyla sindirilmeye diğer yandan şovenizm başta olmak üzere manipülasyona dayalı her türlü araçla kısıp altına alınmaya çalışılacaktır. Özellikle Kürt düşmanlığının ve Kürt hareketine yönelik saldırıların bu süreçte kökleşmesi, derinleşmesi politikası ivme kaybetmeyecektir.

Bu kriz ve yarattığı çelişkiler sınıf mücadelesinde ciddi bir hareket yaratma potansiyeli taşımaktadır. Bu hareketin hangi biçime, ne düzeyde bir karşıtlığa, ne türden toplumsal patlamalara döneceğini kestirmek oldukça güçtür. Ancak lokal düzeyde ve geneli kapsayacak şekilde emperyalist kapitalist sistemin yarattığı sonuçlara yönelik kitlelerin daha talepkâr ve

daha radikal bir hareket tarzına yönelmesi durumu söz konusu olacaktır. Yaşanan kriz aynı zamanda stres, gerginlik üreten yaşamsal sorunlar ve yaşamsal ihtiyaçlardan mahrumiyeti de içermektedir. Sadece ekonomik yaşama değil, sosyal, sanatsal, sportif, eğitsel, kültürel, iletişim, dolaşım, dinlenme dahil her parçaya etki eden, krize sokan özelliklere sahiptir. Bu durumun yaratacağı ekonomik sorunlara ilave olarak insanın sosyal bir varlık olmasından gelen ihtiyaçlarına da ciddi sınırlamalar, mahrumiyet yaratmaktadır. Böylesi boyutlu çok yönlü bir krizin birikmesi, yoğunlaşması söz konusudur. Bu durum kitlelerin öfke ve tepkisine yönelik çarpan etkisi yaratacak sınırlamalar olarak görülmelidir. Bunun sonuçları ise oldukça geniş bir toplumsal kesimin harekete geçme, reaksiyon geliştirme, değişim isteminde daha kararlı olma hali anlamına gelecektir.

DEVİRİMCİ, DEMOKRAT VE KOMÜNİSTLERE DÜŞEN SORUMLULUK

Yaşanan krizin kuşkusuz var olan düzeyde bir gündem olma hali, yaygınlığı ve sürme durumu olmayacaktır. Öncelikli gereksinimler ve ihtiyaçlar emekçiler için ekonomik olacaktır. Yoksulluk ve yoklukla mücadele temel gündemi olacaktır. Bu tablonun devrimci, demokrat kesimler ve komünistlerin önüne çıkardığı yeni görevler, yeni konumlanışlar ve daha güçlü hazırlıkları ve politika üretme biçimlerini dayatacaktır.

Birincisi, bu kriz nedeniyle alınan tedbirler ve geniş kitlelerin sürüklendiği panik hali devrimci-demokratik faaliyette yansımaları bulacaktır. Kitlelerin çelişkisi derinleşip büyürken onların hareket alanı ve yaşamsal korku ve endişeleri büyümektedir. Bu durum sınıf mücadelesinin araçlarını ve hareket alanını sınırlayan, bildik biçimlerde örgütlenme, bir araya gelme ve tepkilerini ifade etmeye dair sorunların oluşmasını getirecektir. Bu bağlamda devrimci ve komünistlerin ilk sorumluluğu kitlelerin endişe, kaygı ve panik havasına bürünen yapısını en yakın halkadan en geniş kamuoyuna kadar yönetmeyi sağlamaya yönelik çaba içine girmesidir. Bu ekseninde biriken öfkeyi teskin eden değil keskinleştiren, güçlü bir politik yapıya büründüren çalışmalar önemlidir. Bu ekseninde sorunu her türlü iletişim aracıyla geniş kesimlere anlatmak önemlidir.

İkincisi, üretim ve egemenlerin ihti-

yacı için yasaklanmayan ancak tüm diğer siyasal faaliyetler için yasaklanan sokaklar devrimci ve komünistlerin kesin ve kararlı şekilde çalışma alanına dönüşmelidir. Uygun araçlar ve yöntemlerle bilhassa ajitasyon ve propaganda çalışmaları sokaklarda bir hareketlilik yaratmalıdır. Örgütlü bünyenin bu çalışmaları sağlık koşullarını yaratarak, güvenliğini sağlayarak gerçekleştirmesi özellikle kitleleri kuşatan korku ve panik ikliminde uzaklaşmaya, devrimci faaliyetin her durumda sürdürülme iradesine yönelik güvene dönüştürmelidir.

Üçüncüsü, kitlelerin sadece virüsle mücadeleye ve tedbire odaklanan tek yanlı yaklaşımlarına karşı bıkmadan usanmadan ve sürekli şekilde sistem teşhiri yapılmalıdır. Sorunun kaynağı her durumda kitlelere anımsatılmalıdır. Bunun için halihazırda herkesin elinde olan iletişim araçları, teknolojik aletler etkin şekilde kullanılmalıdır.

Dördüncüsü, bu süreç aynı zamanda doğal bir artık zaman yaratmaktadır. Bu artık zamanın hem kitleler için hem de örgütlü yapı için en verimli hale gelmesi sağlanmalıdır. Küçük ve dar gruplar ve bireysel temelde yaygın eğitim çalışmaları uygulanmalıdır. Egemen sınıflar oluşan artık zamanı kullanımda kitlelere kendi sisteminin parçası olacak eğitim, donanımaya yönlendirmektedir. Bu ekseninde devrimci, demokratik ve komünist güçlerde hem içinden geçtiğimiz süreci hem geçmiş faaliyetlerini incelemeye tabi tutmalı önümüzdeki sürece yönelik neler yapılacağına dair çalışmaları planlamaya girişmelidir. Bunların her birinin sınıf mücadelesi ve örgütsel çalışmayı besleyecek şekilde kolektif ruh birliğiyle yapılması gerekmektedir.

Beşincisi, yaşanan krizin büyüklüğüne yönelik tam bir örgütsel hazırlık içinde olunmalıdır. Özellikle oluşan bu tablonun devrimci mücadeleye ve özelde de kitlelerin şiddet araçlarıyla mücadeleye daha yatkın olacağı bir ideolojik-politik iklim yaratacaktır. Dünya ölçeğinde zayıf ve yetersiz olan komünist hareketin bu süreçte mücadele perspektifine ve mücadele araçlarına yönelik ilgi ve alakanın artacağını öngörebiliriz. Dünya ölçeğinde daha radikal devrimci mücadelelerin geliştirilmesine, bizim gibi ülkelerde ise Halk Savaşı'nın büyümesine hizmet edecektir. Komünistlerin savaş çizgisinin daha fazla yetkinleşmesine, karşılık bulmasına toplumsal koşullar

ve çelişkiler uygun hale gelmektedir. Zira Halk Savaşı çizgisi sistemle ezilenler arasındaki tarihsel, politik çelişkinin çözümüne, sınıf karşıtlığının keskinleştirmesine dayalı bir savaş çizgisidir. Bunun geniş kitlelere anlatılması, propaganda edilmesi, sorunların çözümünde nasıl bir güç olacağı yaygın şekilde anlatılmalıdır.

Altıncısı, bu süreç sınıfsal perspektiften, sınıfların tarihsel yaklaşımından sorun karşısında ideolojik konumunu pekiştirme ya da test etme sürecidir. Emperyalist kapitalist sistem ve gerici sınıflar sistemlerinin kalıcı ve devamlı bir yapıya sahip olduğu idealizmiyle, kitlelerin yıkıcı ve yapıcı rolünü ve gücünü açık şekilde küçümsemektedir. Bu onların zayıf karnı durumundadır. Aynı zamanda Mao yoldaşın deyimleriyle "Kağıttan Kaplan" olma gerçeklikleridir. Ülkemizde Proletarya Partisi gerçekleştirdiği kongrede proleter devrimciliği, militan proleter devrimciliği kuşanma ve sorunlar karşısında bu militan kimlikle konumlanış almayı zorunlu bir yönelim, doğru bir komünist kimlik inşası olarak ortaya koymuştur. Tam da bu süreçte böylesi büyük çaplı krizde proleter devrimci kimlik kuşanılmalıdır. Yaşam tarzımızı, sınırlanan koşulların aşılmasını, var olan en üretken kılmayı, soruna tarihsel-diyalektik perspektiften bakarak çelişkilerin derinleşip keskinleştirilmesini sağlayacak militan bir duruş ve tutum geliştirilmelidir. Askeri-politik çizginin yaratıcı şekilde hayata geçmesinin zorlayıcısı, basitten karmaşığa uygulayıcısı olma yoluna girmeliyiz. Daha disiplinli ve yaşamını devrimci mücadeleye ve devrimin ihtiyaçlarına göre şekillendiren bir ideolojik gözden geçirme ve buna göre konumlanmanın hesaplaşmasını daha etkin hayata geçirelim.

Yedincisi, halkın sorunları, onların endişe ve kaygılarına karşı onlarla birlikte çözüm üreterek, halk kitlelerini değişimin öznesi haline getirme mücadelesini bu süreçte daha ileri taşımamızdır. İktidar mücadelesi bilincini kırarak bir dayanışmacılık ruhuna değil, örgütlülüğü pekiştirecek, kitlelerin örgütlenme ve sorunun nedenlerine odaklanmasını sağlayacak dayanışma anlayışı süreçte örgütlenmelidir. Sistemde iyileşme sağlamayı içeren, kitlelerin sorunları adı altında bu bilinci kırarak politik ajitasyon ve propaganda komünistlerin işi olmalıdır. Ortaya çıkan bu talepler sınırları belli, amaç ve hedefi devrimi gerçekleştirme olanağı olmayan örgütlenmelerin sorumluluğundadır.

Bu ekseninde kitlelerin mücadelesi haklı ve komünistlerin bunun bir parçasıdır. Ancak komünistlerin savaş ve mücadele çizgisi yıkmak ve inşa etmek diyalektiği üzerine kuruludur. Esasta odaklandıkları nokta ise inşa meselesidir. Talep ve istemlerinde ön plana çıkaracağı, esas alacağı şey inşa edeceği şey olmalıdır. Bunu unutarak sınıf mücadelesi araçlarının rolü ve misyonuna dair politik bir kafa karışıklığı, rolün doğru kavranmaması hali komünistleri ekonomizme, reformizme ve sınırları belirlenmiş bir sınıf mücadelesi aygıtına çevirmeye neden olacaktır. Zira böylesi karmaşık ve büyük krizin olduğu, acil ihtiyaçların fazlasıyla ön plana çıktığı koşullar sınıf mücadelesinde oluşmuş tarihsel rol dağılımının ve misyonların karışmasına, sınıf mücadelesi örgütlülüklerinin ve araçlarının ilişkisinin bulanıklaşmasına yol açar. Komünistlerin görevi acil taleplerin politik iktidar perspektifiyle donatılması, mücadelenin o karaktere bürünecek bir kavrayışa ulaştırılmasıdır. Komünistlerin sistemden beklentilerinin oluşması, kitlelere bu şekilde ulaşması onun iddia ve sorumluluğunu aşındıran, reformları devrim görevinin yerine ikame etmeye yol açan ideolojik bir kaymaya zemin sunacaktır.

Sonuç olarak;

Emekçi halkımız! Sistemde takke düştü kel göründü! Bizlerin yaşamının onların umurlarında olmadığı, onlar için önemli olanın üretimin ne pahasına olursa olsun devam etmesi, sömürü çarklarının işlemesi, baskı zulüm ve kölelik dünyasının ne pahasına olursa olsun devam ettirilmesi olduğu gün gibi ortada! Hafızanızı diri tutun ve bugünleri unutmayın! Bugünü unutmayalım ki yarın bize dayatacakları her saldırıya karşı öfke ve kinimiz diri, mücadele kararlılığımız daha büyük olsun. Unutmayın ki hesap sormak o kadar vazgeçilmez olsun!

Şimdi biz emekçiler;

Gericiliğe, manipülasyona, yaratılmaya çalışılan korkuya ve paniğe karşı bilimi,

Rant hirsına karşı halk sağlığını,

Faşist rejime, yarı-feodal kuşatmaya ve zincire, emperyalist-kapitalist tahakküme karşı Yeni Demokratik Devrim'in sorumluluğunu omuzlayıp sosyalizmi ve komünizmi gerçekleştirme mücadelesini büyüteceğiz!

Koronavirüs Salgını, Politika ve Ortaya Çıkan Açmazlar

Bir ayı aşkın bir süredir global ölçekte gündemde olan koronavirüs (COVID-19) salgınına karşı, dünyanın hemen her yerinden devletler ve halklar çeşitli önlemler alıyor. Bu gündem hali içerisinde doğal olarak teorik-politik çeşitli pozisyonlar çoktan alındı bile: biyo-politikadan kapatılmaya, yaşananların istisna hali olup olmasından devletlerin politikalarına, komünizm fikrinin yeniden düşünülmesinden hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olamayacağına kadar bir dizi teorik tartışma tüketilmiş durumda. Örgütsel-politik düzlemde de çeşitli ayrımlar göze çarpıyor. Ortaya çıkan sorunun boyutu ve niteliği teorik, politik, pratik bir karmaşa için yeterince zemin sunuyor. Ancak reformist dalgaların içine çektiği bir devrimci güçler gerçekliği var, bizi düşündüren bu katman değil söz konusu güçlerin bu karmaşada yönsüz pusulasız olmalarıdır. Sorunun kapsamlı olduğunu belirtip örgütsel boyut üzerinde sınırlı da olsa durmak istiyoruz.

Meseleye esasta örgütsel açıdan ele almamızın çok temel bir nedeni var: 1. Değiştirici ve dönüştürücü olarak politik özneye inanıyoruz, 2.

Öznenen bakmadığımız her tartışma bizi politikanın ve materyalist denklemin dışına atıyor ve kendimizi insanlığın, yabancılaşmaların, dünyanın sonunun vs. içinde buluyoruz. Bu felsefi kategorileri reddederek işe başlamanın çok temel bir ayırıcı hamle olduğunu düşünüyoruz. Ayrımı yaptıktan sonra sürece dair birkaç örgütsel pratik örneği alalım:

1. Filipinler Komünist Partisi; ülkede bulunan gücü oranında, korona salgınına karşı seferberlik ilan etti. Yaptıkları açıklamalar seferberlik çağrılarını, halka ücretsiz sağlık hizmeti, ücretsiz sağlık materyali dağıtımını ve devletin bu noktadaki eksikliğini teşhiri üzerine yoğunlaşmış durumda. Birkaç gün önce Filipinler Komünist Partisi, salgından dolayı 15 Nisan'a kadar devlete karşı ateşkes ilan ettiğini duyurdu. Kararı Birleşmiş Milletler de

tanıdı.

2. Hindistan Komünist Partisi (Maoist); Hindistan'da Maoistler saldırılarını arttırdı ve geçtiğimiz günlerde devlete çok etkili bir eylem düzenledi. Eylemler sürerken korona salgını üzerinden de devletin teşhiri yapılıyor. Açıklamalar devletin halkın sağlığını güvence altına alamadığı yönünde yoğunlaşıyor. Öte yandan Maoistler, devletin "evde kalın" çağrılarını kulak asmayıp bu istisnai hali bir avantaj haline çevirdiler. Öyle ki devlet, salgının varlığından ötürü aciz duruma düşmese bile Maoistlerin özgürce

faaliyetlerine devam etmeleri noktasına acizleşip komünistleri halka şikayet etti. Gerillaların virüsü yaydığı, halkı riske attığı ajitasyonunu yaptılar. Devletin cüret edemediği "biyo-politik" alana Maoistler sızdı.

3. Brezilya'daki favelalarda, devletin sokağa çıkma yasağı koyamamasından kaynaklı bölgedeki çeteler inisiyatif alıp sokağa çıkma yasağı koyuyor. Çetelerin karakteri, halkla olan ilişkileri ve hegemonik güçleri bilinmemekle birlikte, alınan inisiyatifin enteresan bir tartışma açtığını söyleyebiliriz.

Bu üç örnekten birincisi ve ikincisi, kendi ülkelerindeki düşmanla, yani halk düşmanı devletle aynı düzlemde ve dişe diş bir mücadele halinde. Bu iki örneğin de kendi özgür alanları, süregelen eylem pratikleri ve baskın ideolojik formasyonları var. Bu ülkelerdeki Maoistler, konjonktürel

alanlarını devletinkiyle denkleştirebildikleri bir ortak alana sahipler. Bu iki örneğe benzer bir denklige coğrafyamızdan verebileceğimiz örnek Kürt Ulusal Hareketi'dir.

Düşmanla kurulan ortak konjonktürel alan, bu öznelerin taktik politikalarını, istisnai süreçlerde bile sadeleştirme imkânı tanıyor. Filipinler'deki Maoistlerin yaptığı tam olarak bu. Seferberlik/dayanışma politikası böylesine muktedir bir özne için sade ve karşılık bulan bir politika. Fakat örneğin Türkiye devrimci-demokratik hareketi içinde yürütülen tartışmalarda

alan üzerinden diyalog kuramıyor, onunla aynı düzlemde savaşıyor. Dolayısıyla örneğin bu örgütler için esas yönelim ayakta kalabilmek, savrulmamak, birike birike örgütlenmekten düşmanın derdi sınırlı bir enerji harcayarak bu örgütlerin tehlike düzeyini minimumda tutmak oluyor. Sorun da burada başlıyor zaten. Devrimciler bir sınırlılık içerisinde ve değişik taleplerle kitle çalışması yürütüyorlar. Bu çalışmaların yanında genel eğilim ise yine haklı olarak, dışarı çıkmamak, kapanmak oluyor. İstisnai süreç içerisinde her şey, istisna halinin olağan-

lığında yaşanıyor. İstisnai süreç içerisinde istisnai bir atılım, bir kırılma, bir kopuş gerçekleşmiyor. Soyutlamalar örgütsel pratik girdabında sıkışıyor. Devrimci hayal yani tahayyül köreliyor ve bir sonraki istisna halinde de aynı reaksiyonu vermek üzere uykuya alıyor kendini. Yönelim "toplumsal dayanışma" hegemonyasına doğru yol alıyor. Her gün aynı saatte balkona çıkıp sağlık emekçileri alkışlanıyor, toplumsallık artıyor, halk "bir"leşiyor, "birlik ve beraberliğe ihtiyaç duyduğumuz şu günler" vuku buluyor.

İstisnai olağanüstü haller, özne hazırlıksız olduğu oranda istisna olmaya devam edecektir. Hazırlıktan kastımız kopuş anını sürekli ortaya çıkarmaya çalışan, bir şekilde çıkma ihtimali baş gösterdiğinde ona doğrudan politik olmasa da düşünsel düzlemde tutunan bir yapıdır.

Bu anlamda devrimci düşünce kendinden başka bir hegemonik güçle uzlaşamaz, onunla birleşemez, onun politik hattının içine giremez, halkın içinde onun doğrultusunda homojenleşemez. Devrimcilik kendi hegemonik konumunu, hele ki böylesi bir istisnai durumda, dayatmak için yollar arar, halkla uzlaşmadan ve fakat halktan da kopmadan, gerektiğinde huzursuzluk yaratacak düzeyde "ben-cil", halkın çıkarlarını önceleyecek düzeyde fedai bir yerde konumlanır. İhtilalcilik ne dayanışmayı "halktan biri

dayanışma pratiğini reformizmin en bayağı hali olarak görenler var. Türkiye devrimci hareketi bu çizgiyi saflarından atalı uzun yıllar geçmiş olsa da 'komşunun köpeğini gezdirme' pratiğini dayanışmacı çizgi olarak yutturmaya çalışanlar var.

Öte yandan "kapatılma" kavramsallaştırması üzerinden, "bedenlerimize kadar saldıran ve bizi evlerimize kapatmak zorunda kalan aciz kapitalist devlet" söyleminin karşısına Brezilya'daki favelalardan çok çarpıcı bir pratik çıkıyor: Devlet kapatamazsa biz kapatırız diyor favela çeteleri. Düşmanıyla aynı konjonktürü paylaşan öznelerin örgütsel pratik bilgisi karşısında felsefi genel bilgi hükümsüz kalıyor.

Türkiye devrimci özneleri içinse durum yukarıda ele aldığımız örneklerden farklı. Zira ülkedeki hiçbir devrimci örgüt, devletle aynı konjonktürel

olana dek” içselleştirmeli ne de hal-kin sorunlarını kendi sorunları değilmişçesine görmelidir. Perspektifimiz kopuşa yol açabilecek her taktiksel manevrayı kucaklamalı, ufku sonuna kadar açacak aşırı, teorik zorlamalarda bulunmalıdır.

Türkiye’de Proletarya Partisi 1. Kongresi’nde devrimci durumun eğilimini yükseliş yönünde belirlemiş “hazırlık” sorununun özellikle düşünsel planda, “tahayyül”de gerçekleşmesinin ve hâkim hale gelmesinin önemine vurgu yapmıştır. Türkiyeli Maoistler özgülünde salgın sonrası tereddüt

anının olabildiğince kısa olması, kısa sürede örgütsel ve pratik görevlere odaklanılmasında bu ruhi şekillenişinin önemli bir payı vardır. Bununla birlikte pratik cüret ve cesaretin yeterince hayata geçtiği söylenemez. Böylesi süreçlerde olağanüstü bir sıçrama beklenemez ama bu gibi her karmaşa; kitlelerin ve öncü iddiasındaki güçlerin kekeme olduğu her durum, ileriye doğru, devrimci bir tarz ve hamleyle karşılanmak zorundadır.

Salgının ülkemiz gündemine girmesi karşısında Türk hakim sınıflarının kitleleri salgınla baş başa bırakacağı bir

gerçektir. Devrimci güçlerin “hayırseverlik” vari, sivil toplumcu tepkisi anlamlıdır. Yapılması gereken Hindistanlı, Filipinli yoldaşlarımızın yaptığı gibi konjonktürde, aynı düzlemde bulunduğumuz egemen sınıflara yönelmek, salgını egemenlerin krizine çevirmektedir. A. Badio salgını politik olarak “tarafsız” diye değerlendiriyor. Yani hangi sınıf kullanırsa ona hizmet edecektir. Proletarya Partisi bu “tarafsız” sosyal yıkımı işçi sınıfı ve ezilenlerin değil, egemenlerin felaketine dönüştürmeli, bunun için güç olma yolunda hızlanmalıdır.

Bir Yeni Demokrasi okuru

¹<http://www.yenidemokrasi6.net/filipinler-komunist-partisi-koronavirusle-mucadele-etmemiz-icin-ateskese-ihityacimiz-yok.html>

²<http://www.yenidemokrasi6.net/halk-kurtulus-gerilla-ordusundan-hint-ordusuna-eylem-17-polis-olduruldu.html>

³https://tr.sputniknews.com/guney-amerika/202003241041673118-bre-zilyanin-ceteleri-favelalarda-sokaga-cikma-yasagi-ilan-et-ti-dogruseyi-hukumet-yapamiyorsa/?fbclid=IwAR1YClA_zjdg9loHQRC9aylFE-5cQHAJ7E9pmxYVrW794A2i2qQlzcYE-co

Kimin İçin Devlet?

“(...) Eğer toplumun üzerinde duran ve ‘ona gitgide yabancılaşan’ bir güç ise, o zaman açıktır ki (...) aynı zamanda egemen sınıfın yarattığı ve içinde o ‘yabancılaşma’nın maddeleştiği devlet iktidarı aygıtı da yok edilmeden ezilen sınıfın kurtuluşu mümkün değildir.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt 1, s. 20)

Sınıfların ortaya çıkmasıyla başlayan, sınıflar mücadelesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan devlet; egemen sınıfların baskı aracıdır. Marks’ın deyişiyle de devlet, sınıflar arasındaki çatışmayı hafifleterek, bu baskıyı yasallaştırıp pekiştiren bir “düzen”in kurulmasıdır. Toplum baskı altına alınmanın bir aygıtı olarak devlet, toplumun sınıflara bölünmesiyle, yani güç ve yetkiyi, elinde bulunduran bir grup azınlığın, toplumun çoğunluğunu oluşturan ve üreten bölümünün emeğine el koyduğu, onları sömürdüğü yerde ve zamanda ortaya çıkmıştır.

Günümüz toplumlarında devlet, topluma rağmen ama toplumun hizmetindeki tek egemen yapıdır. Toplumdaki bireylerin gönüllü olarak bağlandığı, karşısında sorumluluk kazandığı devletin “rıza ile egemen olma” durumu bizlere dışarıdan çok ilginç gelebilir. Ama toplumun, halkın “yönetilme” talebi, devlet otoritesinin bireylere indirgenmesi, “herkesin devleti” anlayışı bugün bu gerçeğin esaslarını oluşturmaktadır. Bugün salgın hastalıkla birlikte, çelişkilerin keskinleştiği noktada devletin “herkes için olmadığı” durumunu kitlelere daha net

bir şekilde anlatma imkanı önümüze çıkmaktadır.

Köleci toplumdan feodalizme kadar, soyluların, köle sahiplerinin, ağaların, beylerin, egemenlerin baskı aracı olan devlet; kapitalizmin gelişmesiyle birlikte tüm toplumun “rızası” dahilinde ortaya çıkan bir baskı aracıdır. Bu araç, her fırsatta kimin devleti olduğunu apaçık ortaya koymaktadır.

Bugün salgın hastalıkla kasıp kavranan dünya, Covid-19 virüsüne yenik

oride bağımsızlığı zayıf olanlar, yetersiz beslenenler ölecek, bağımsızlığı güçlü olanlar hayatta kalacak. Sistem, “ölen ölür, kalan sağlar bizimidir” teorisini benimsemiş görünüyor. ABD’de de yöneticilerin “ekonomimiz için yaşlılar kendini feda etmeye hazır, bütün ülkeyi feda etmeyelim” açıklamaları vahşi kapitalizmin net göstergesidir.

HALKIN SAĞLIĞI DEĞİL, ÜRETİMİN DEVAMI

Ülkemizde de devlet, bir kez daha kimin devleti olduğunu ortaya koy-

Bugün AB’li emperyalistler “sosyal devlet” olduklarını vurgulayarak, izne çıkarılan işçilerin maaşlarının bir bölümünü karşılayacaklarını, yoksullara yardım edeceklerini, önemli olanın “toplumun sağlığı” olduğunu açıklıyorlar. Halk kırıntılara mahkûm edilerek, gelecekte mücadeleye gem vuruluyor. Ülkemizde ise zaten krizde olan ekonominin yerle bir olmasını öngören egemenler, virüs salgınında aldığı önlemlere işçi sınıfını dahil etmiyor, adeta işçi sınıfına virüs bulaşmıyormuş gibi görmezden geliniyor.

Kapitalizmde bireyin, halkın bir önemi yoktur. Onun için önemli olan üretimdir, artı-değerdir, azami kârdır. O yüzden bugün, işçi sınıfının canının, hastalanmasının, virüse yakalanmasının hiçbir önemi yoktur. Önemli olan üretimin devam etmesi, çarkların dönmesidir. Bu tabloda devlet, işçi sınıfına, emekçilere hiçbir şey veremez.

Kapitalist ya da yarı-sömürge, yarı-feodal toplumda, eşitliğe ve özgürlüğe ulaşmak olanaklı değildir. Çünkü; kapitalizm, doğası gereği her zaman “halkın mutluluğunun, refahının” özel

düşmüş durumda. Emperyalist kapitalist sistem “tehlike” çanlarını büyük bir gürültüyle çalıyor. Burjuva ekonomistler dahi tarihin gördüğü en büyük krizlerden birine “hazır olun” çağrısı yapıyor. Emperyalist, yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist, tüm devletler bu krizden sermayeyi ve egemenleri nasıl kurtaracaklarının derdine düşümler. İngiltere ve Hollanda’da uygulanmaya çalışılan “sürü bağımsızlığı” sistemi çöktü. Virüsü kontrol altına almak için çaba gösterilmeyen bu te-

muştur. Egemenlerin parasını verip koronavirüs testi yaptırdığı hatta koronavirüs testleri ithal edip karaborsadan sattığı, halkın ise sadece test yaptırabilmek için dahi günlerce hastane sıralarında beklediği bir durumda, devlet kimin devletidir? Devletin, işçilerin, emekçilerin, yoksulların devleti olmadığı kesindir. Devlet, üretimin durmaması için, açlık ya da salgın hastalık ikileminde bırakılanların devleti değildir.

çıkara feda edilmesidir. Kapitalizm toplumsallığı değil bireyi ve özel mülkiyeti kutsar, geliştirir. Bu nedenle, halkın eşitliği, hak ve özgürlükleri, kapitalist sistemde ya da reformsal taleplerle değil Demokratik Halk Devrimi ile mümkün olacaktır. Bilince çıkarmamız gereken, sistemin tamir edilmesi, “sosyal devlet anlayışının” geliştirilmesi değil, sistemin bir bütün alaşağı edilmesidir.

1. Kongre Sistemden Köklü Kopuşlar Gerçekleştirmenin Çağrısıdır!-1

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Hiç kimse kendi halinde yaşadığını veya “bağımsız” düşündüğünü, hareket ettiğini söyleyemez. Bir başka çarpıcı deyişle; “Gerçek yaşamda seyirci yoktur, herkes katılır yaşama.” (İdam edilen Çek Devrimci-Julius Fucik) Biliyoruz ki bu yargı; her sınıflı toplumda düşüncelerimiz ve eylemimizin, yaşamımızın, bir sınıfın izlerini taşıdığına ya da doğrudan ona hizmet ettiğine işaret eder. Yine biliyoruz ki; emperyalist-kapitalizmin dünya ölçeğinde egemen olduğu tarihin bu kesitinde, maddi egemenliğinden ötürü bu sistem, zihnimize ve eylemimize kolayca nüfus edebilmektedir. Başta ekonomik-politik kuşatma temelinde, gerici zor yöntemleriyle ve bunlarla iç içe geçen ideolojiyle kuşatma altında tutulmaya çalışılan kitleler; onların yaşamı ve düşüncesi, sistemin varlığını sürekli kılacak tarzda şekillendirilmektedir. Kökleriyle birleşerek ve sistematik bir biçimde salınan saldırı konsepti, güne devamlı uyarlanı. Bugünkü haliyle; üretime yabancılaşan-tüketim odaklı, benmerkezci, gösteriş tutkunu, kendine ve kendi sınıfına yabancılaşmış bir birey ve toplum yaratılması hedeflenmektedir. Sistemin bu hedefinde büyük bir başarı sağladığı da görülmektedir.

Öyle ki, geniş kitleler bir ayağıyla bu sarmalın içinde yaşıyor. Aynı zamanda durumunun da insani özelliklerine bir yabancılaşma olduğunun farkında. Ama bu yabancılaşmanın nedenlerinin farkında olmadıkça ve karşı mücadeleye girişmedikçe “Nerede kaldı o eski günler. Bize ne oldu böyle! vb.” yakınmalarla yetinmekten öteye geçilemiyor. 6 Mart 2020 tarihli Cumhuriyet Gazetesi’nde yayınlanan bir yazısında Prof. Dr. Nazife GÜNGÖR bu gerçeği şu şekilde tarifliyor: “(...) Garip bir çağda yaşıyoruz. Tuhaf bir gösteriş merakı. İnsanların neredeyse çoğunluğu kendi yaşam alanlarını, başkalarına seyir hizmeti veren bi-

rer sahneye çevirmiş olup gösterinin başarılı oyuncularını olmak için çabalyor. Gösteriş odaklı bu yarış, çağımız insanının belki de içerisine düştüğü en büyük tuzak. Bir yandan garip bir benmerkezlik var, ama diğer yandan kendisini başkalarına kanıtlamak için kıyasıya bir kıvraniş. Neredeyse varını yoğunu başkalarınca onaylanmaya ve görünür olmaya adayacak noktaya gelen bir insanlık. Nasıl bir çağda yaşıyoruz anlamak mümkün değil. Varlığın ve yokluğun sınırları belirsizleşmiş, varlığın ve yoksulluğun tanımı değişmişçesine bir karmaşa. İnsanların derdi nedir, neden bu doyumsuzluk, bu hırs, bu ihtiras?”

Bunların cevabını yine Nazife Güngör’ün kendisinden aldığımızda -tuzakı kuranın kapitalizm- olduğu gerçeğinin bir kez daha üstüne basılmış olacaktır: “İnsanlığın bugün içinde kıvrılmakta olduğu bu girdabın mimarı, kapitalizmin acımasız yarışmacı anlayışı. Kapitalizm eskinin efendilerini yeni dönemin patronları, özellikle de ekonomik gücü haline getirirken, eskinin kölesini de modern çağın işçisi, yani modern kölesi haline getirdi. Sistemin adı değişmişti ama özünde değişen pek de bir şey yoktu. Herkes kendi yerini ve koşullarını koruyordu aslında. İlişkilerin biçimi değişmişti, ama özünde her şey aynıydı. Değişen tek şey ise makineleşmeyle birlikte oluşan modern endüstriyel ortamda çalışma yaşamının ritmindeki akıl almaz hızlanmaydı. İşçi daha çok çalışıyor, patron daha çok kazanıyordu. Makineleşmeyle birlikte başlayan seri üretimle birlikte üretimin hacmi akıl almaz düzeyde artıyordu. Kapitalizmin güçlenerek sürmesi kıyasıya yarış demektir. Yarışta önde olmak ise seri üretime kitlesel tüketimle karşılık vermekle olanaklıydı ancak. İşte tam da bu noktada iş yine kitlelere, yani kendi mütevazî dünyalarında yaşamalarını zar zor sürdürmeye çalışan işçiye, esnafa, köylüye vs. düşüyordu.

Nitekim insanları, gereksinimleri olsun ya da olmasın mutlaka tüketime yönlendirmek gerekiyordu ve bunun için de stratejiler geliştirilmeliydi.”

Tabii bu işin bir de taktik ve teknik boyutu var. Tüketime kitlesel bir biçimde yönlendirmenin çeşitli taktiklerini reklamlarla dayatma, özenti yaratma, moda kültürü oluşturma, stresten arındırma olarak sıralayabiliriz. Özellikle teknolojik alandaki gelişme üzerinden sistem, kendi ideolojisini boca etmek için daha elverişli olanaklara sahip. Bu olanaklar aracılığıyla bireyin veya toplumun her hücrelerine daha yaygın ve hızlı ulaşılabilir. Bütün bu yol ve yöntemleri de kullanarak, kitleleri kendi varlığının olumlanması için bir dolgu malzemesi haline getirmeyi sürdürüyor. Öte yandan sosyalizmden geriye dönüşlerin ve devrimci süreçlerin geçici yenilgisinin yarattığı büyük güvensizlik ortamı, burjuvazi tarafından körüklenmesiyle sürüyor ve sürdürülüyor. İşçi sınıfı ve diğer emekçi katmanlar, böylesi bir ideolojik saldırının, inançsızlaştırma ve yıldırma çabalarının da kuşatması altında. Bu çemberi bütünüyle yarıp çıkabilmiş, bu sis perdesini tümünden kaldırıp atabilmiş değil.

Ülkemizdeki işçi sınıfı ve emekçi halkın içinde bulunduğu koşullar daha da çetin. Emperyalistlerin işbirlikçisi gerici “yerli” ittifakların burjuva tipte sömürüsü ve en bayağı feodal şiddetle karşı karşıya. Yarı-sömürge yapıdan kaynaklı sistemin süreklilik arz eden her tür krizinin faturası ilk elden işçilere, emekçilere çıkarılmakta. Grev ve diğer hak arama yöntemlerinin engellenmesini, sendikal örgütlenmelerin adı konmamış yasakları izlemektedir. Kürt ulusunun haklı mücadelesinin boğulması için elden gelen yapılırken, şovenizm zehri de kitleler üzerine sürekli kusularak ülkede işçi sınıfının ayağındaki milliyetçilik prangası sürekli kalsın istenmektedir. Burjuva tipte sömürüsüyle birlikte, feodal baskının her türlüyle karşılaşan kadınların isyanı ve hesap soruculuğu, ataerkiyi yeniden üreten mahkemelerde dize getirilmeye, yetmediğinde ise sokaklarda faşist şiddetle bastırılmaya çalışılmaktadır.

Ülkemizdeki durumu en yalın haliyle ifade edecek olursak; ekonomik-demokratik-siyasal ya da ulusal-cinsel-inançsal-kültürel-çevresel hak alımı

veya kazanılmış hakların sürdürülmesi dahi faşist diktatörlüğün azgınca saldırılarıyla göğüs göğüse gelmeyle sonuçlanmaktadır. Devrimci-demokratik örgütlenmelerin, ve hatta en ufak muhalif örgütlü mücadelelerin önüne, yasalar ve yasal engellemelerden önce, polis ve asker dikilmektedir. Gözaltılar, işkenceler, katliamlar devletin kopmaz parçasıdır. Kısacası hem ülkemizde hem de diğer yarı-sömürge yarı-feodal, yarı-sömürge kapitalist ülkelerde, sömürü ve baskı esasta gerici şiddete dayalıdır ve süreklidir. Bu durum kitlelerde yığılığa, uzun mücadeleler sonucunda yıpranmaya, her alternatif arayışının bir sistem-içi faşist parti tarafından kendine çekilip sönmülendirilmesi sonucunda umutsuzluğa düşülmesine neden olmaktadır.

Sistemin her tür gerici saldırısından, sosyalizmin veya devrimci süreçlerin geriye dönüşlerinden etkilenen yalnızca kitleler değildir. Sosyal veya ulusal kurtuluş hareketleri ve hatta komünist partileri de böyle bir etkiye açık haldedir. Bir yandan mevcut sistemin egemenliğini yıkmak ve demokratik halk iktidarını, sosyalizmi ve giderek komünist toplumu inşa etmek için sistemle kanlı-bıçaklı olacaksınız bir yandan da onun etki ve şekillenmesini taşıyacaksınız. Bu nasıl mümkün olur denildiği çok oluyor! Sosyalizmden geriye dönüşlerin de bazı çevrelerce anlaşılmasının nedeni bu soruya cevap veremiyor oluşlarıdır. MLM’ler bu sorun karşısında hazır cevaptır; şöyle ki ister ulusal temelde olsun ister sosyal temelde tarihte ve bugün bütün devrimci ya da komünist hareketlerin, partilerin kendisi dahi sınıflı toplumun, bundan açığa çıkan çelişkilerin bir ürünüdür. Ve ona karşı amansız bir mücadele içinde olsa da sınıflar tümünden ortadan kalkmadıkça ondan gelen etkilere kapılarını kapatamaz. Yani henüz iktidarın, egemenliğin el değiştirdiği ama hala sınıfların varlığının devam ettiği demokratik halk iktidarında da, sosyalizmde de burjuva etki varlığını ve tekrar başat rolde olma mücadelesini sürdürecektir.

Bu durumda sınıflı toplumsal yapının içinden çıkıp, parti saflarında örgütlü mücadeleye atılan bireylerin de geldiği yapının düşünce ve eylem tarzını, yaşamsal şekillenmesini beraberinde getirmesi doğal karşılanır. Hatta

bu ideolojinin her hücremize sinmiş uzantılarının sürekli bir biçimde yaratmaya çalıştığımız proleter ideolojiyle, proleter devrimci yaşam tarzıyla alttan alta dışa dış bir mücadele içinde olduğu, bunun da mutlaka pratiğimizden kendisini açığa vurduğu, uygun koşullar oluştuğunda egemen hal aldığı bilinir. Biz konumuz özgülünde daha çok hali hazırda örgütlü yapımızda beliren bu etkileri ve bu türde bir sınıfsal şekillenişle, “devrimci” yaşayış tarzının bir arada nasıl yürütülmeye çalışıldığını irdelemeye yoğunlaşmalıyız.

A) SİSTEMİN, ÜRETKENLİĞİ KÖRELTİCİ, PASİFLEŞTİRİCİ VE EDİNGENLEŞTİRİCİ TUTUMUNUN ETKİLERİ

Egemenlerin bu tutumunun, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda kitleleri ideolojik-politik-kültürel vd. etki(nlik)lerle şekillendirmek amacı taşıdığı söyledik. Devrimci politika ise; proletaryanın ideolojisinden gidasını alırken aynı zamanda ona can taşımakla görevlidir. Ve nihayetinde bir avuç sömürücü azınlık üzerinde işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin diktatörlüğünü yaratmanın başat roldeki bir aracıdır. Bu aracı yetkinleştirmek, üretken ve etkili kılmak; toplumsal yaşamın canlı siyasal bilgilerini incelemeyi ve sınıf çelişkilerinin açığa çıktığı her alanla organik bağ kurmayı, ondan öğrenmeyi ve ona etkin müdahale ve önderlik etme misyonuyla yaklaşmayı gerektirir.

İçinden geçtiğimiz sürece dair merkezi politikalarımızın yöneldiği genel hedefler kampanyamız kapsamında mevcuttur: Sistemin ekonomik-siyasal krizlerinin faturasının çıkarıldığı işçi ve emekçilerin yoksulluk, işsizlik, sefalet içine atılmasının, güvencesiz, örgütsüz çalışma koşullarının ve tüm faşist saldırıların teşhiriyle birlikte, örgütlü mücadelenin çağrısı ve geliştirilmesi kampanyamızın başlıca gündemlerinden birisidir. Kürt ulusuna yönelik geliştirilen imha ve inkar politikalarına karşı, estirilen şoven rüzgara karşı dayanışmayı somut temellerde örmenin; gençliğin demokratik mücadelelerinden güç alıp omuz vermenin; kadınların kurtuluşu mücadelelerinde sınıfsal ve cinsel sömürüye karşı öncü ve önder misyonunu yerine getirmenin ve diğer bütün mücadele alanlarına, toplumsal çelişkilere dair güçlü bir yönelim içinde olmanın sorumluluklarıyla yüklüdür.

Kampanya kapsamındaki politik başlık ve hedefleri yerine getirmenin mücadelesini vermek her yoldaşın,

bütün parti bileşeninin asli görevidir. Aynı zamanda yerel sorunları, toplumsal çelişkilerin faaliyet alanlarımızdaki yansımalarının özgün yanlarını da gündemimize almakla sorumluyuz. Bu meselede kendi ürettiğimiz çözümleri, kitlenin geri dönüşünün nasıl olduğunu kolektife taşıyacak, kolektifi besleyecek ve onun politik hattını zenginleştirecek bir görevi üstleneceğiz. Semt ve işçi alanlarından örnek verecek olursak; bu alanlarda yaşayanların her şeyden önce işçi ve emekçi olması devrimci politikanın da emek-sömürü çelişkisine yoğunlaşmasını getirir. Ancak bu alanların hemen hemen hepsinde başkaca sorunlar, açığa çıkan çelişkiler de mevcuttur. Kimi yerde yozlaşma öne çıkar, kimi yerde barınma sorunu, kiminde ulaşım veya çevre, inanç sorunu önemli yer tutar. Bizler, tüm bu sorunlarla, bunların güncel süreçleriyle, bu sorunlardan ortaya çıkan kitlesel hareketlerle ilgilenmeli ve bunlara önderlik etme iddiasıyla ilişkilenebiliriz. Ve tekrar etmek gerekir ki bu meseleleri, yerelde ortaya koyduğumuz çözümleri, bunlarla ilişkilerimiz sonucunda nasıl bir yol katedildiğini, kısacası bir bütün olarak sonuçları kolektife ulaştırıp, kolektifle buluşturmak yine esaslı bir yerde durmaktadır.

Peki biz bu görev ve sorumluluklarımıza karşı nasıl yaklaşıyoruz veya bununla nasıl bir ilişki kuruyoruz? Sistemin köreltici, pasifleştirici, edilgenleştirici etkisini kırıp, başta kendimizi devrimin ve partinin görevlerinde, politika üretme ve geliştirmede bir özne olarak var edebiliyor muyuz? Devrimin ve partinin görevlerini kavrama ve pratiğe geçirmede benim de, bizim de söyleyecek bir sözümüz, kendi hesabımıza verilecek bir kavgamız var diyebiliyor muyuz? Ardından işçi sınıfına, halka giderek; kendinden ve taşıdığı politikadan emin, güvenen-güven veren; fabrikadaki, okuldaki, mahalledeki, faaliyet alanındaki en ufak bir sorunu üzerine alıp çözüm üretmeye çalışan, herkesi de o çözümlün bir parçası yaparak geliştiren olabiliyor muyuz?

B) İDDIASIZLIK, KENDİLİĞİNDENCİLİK, BEKLEMECİLİK VE SIRADANLAŞMA:

Sistemin kendi varlığını sürdürmeye yarayacak şekillenişte (Tüketime yönelme örneğini hatırlayalım!) kitleleri aktif katılımcı yaptığı, ancak kendi varlık temellerine de gelip kafa tutacağı hususlarda izleyici bırakmaya çalıştığının üzerinde durmuştuk. Dünyada ve etrafımızda yaşananlara, kendi yaşamımızda olup bitenlere

“Bana dokunmayan yılan bin yaşasın” diyerek baktırma yönlü anlayışın mayası, büyük ölçüde tutmuştur ya da aynı türde bir yaklaşımın farklı versiyonları olarak; “musibet” kendi kapısını çalana kadar süren bekleyiş; kişinin durumunu, koşullarını kendi haline bırakması, değişimin öznesi olma yönündeki atıllığı, yaygın yaşanmaktadır.

Devrimci saflarda bunun etkileri nasıl yaşanıyor? 1. Kongre karar açıklamalarında Partinin durumuna dair ortaya koyulan tespitlere bakalım: “(...) İddiasızlık birçok yönüyle yansımaktadır. Ancak iddiasızlığın önderleşmeye ket vuran iki yapısı partimizde tezahür etmektedir. Birincisi, sorunlar karşısında ertelemeci, kaçınmacı tutum. Ortaya çıkan sorunları incelemekten uzaklaşan, sorunları çözmeye odaklı bir yaklaşım yerine onun karşısında havlu atan kendiliğindencilik. Bu tablo bir bütün önderlikten en alt bileşene kadar yansımaları bulan bir sorundur. Bu şekilde hem sorun çözme kabiliyeti gelişmiyor hem yoğunlaşma ve incelemede somut odaklanma sağlanmıyor hem de iddialı duruş ve konumlanış aşındırılıyor. Bu tablo bir aşamadan sonra ilgisizliğin sistematik hale gelmesini, yığılan ve biriken sorunların boyutlandığı bir durum yaratıyor. (...) Çelişkiler karşısında gösterilmeyen bu konumlanış, gelişimi destekleyen, ideolojik sorunları iddiasızlık derekesine götüren bir gerçekliğe neden oluyor.

İkincisi ise beklemeçiliktir. Bu bir çeşit idealizmdir. Üstlenilmesi gereken sorumluluklar karşısında, soyut bir parti ve önderlik tanımı ile çözüm bekleyen tutumlar çok yaygındır. Bu öznelleşmek yerine nesnelleşme konumlanışıdır. (...) Bu yaklaşım sorunları da dışında arayan yaklaşıma el vermektedir. Sorunların çözüm gücü olmamak, başkasından beklemek aynı zamanda sorunları dışına atmaktır. (...) Sınıf mücadelesi karşısında memurluk tavrıdır. Sınıf mücadelesinde özne olmayı unutan her davranış kuşkusuz önderleşme ve iddia sorununa işaret etmektedir. Bugün parti yapımızda en büyük sorun olarak bu çıkmaktadır” (s.173, Partizan Özel Sayı)

İdeolojik-politik-örgütsel sorunlara, sorumluluklara yaklaşımımızdaki bu zayıflıkları genel hatlarıyla bu şekilde açıklıyor, tespit etmeye çalışıyoruz. Konunun daha da kavranır olması açısından karşılıklı ilişkilere veya alana indirgenmiş örneklendirmeler yapalım. Sorumlusu olduğumuz ya da örgütlü bileşeni olduğumuz bir alanda, geniş kitleleri kapsayan bir sorunu

duyduğumuzda bizimle hiç ilgisi yokmuş gibi bir tutumsuzluk geliştiriyor ya da o sorunla veya harekete geçmiş o kitleyle ilişkimiz, kitleden hızlıca meseleyi öğrenip önderlik edecek ve hareketi mücadeleye kanalize edecek tarzdan uzak oluyor. O kitlenin içine sıradan birisi olarak dahil oluyoruz. Başka bir örnekle; faaliyet alanımızda, mahallemizde vs., örgütlü yoldaşlar herhangi bir demokratik kitle örgütünde, dernekte, parkta, kafede sıradan bir biçimde oturup zamanlarını öldürürken, ortama eklenmekten başka bir ilişkileneş kurmuyor, kuramıyoruz. Oysa bu tür bir durumda en azından bir yoldaş, müdahaleci olup o bileşene görev ve sorumluluklarını hatırlatıp, harekete geçmesini sağlamalıdır. Bu tarz devrimci olandır. Ya an'a devrimci müdahale etmek ya da mevcut duruma eklenilerek sıradanlaşmak, sıradanlaşmaya göz yummak... İki seçenekle karşı karşıyayız bugün. Hangisini tercih edeceğiz?

Soruları çoğaltmak mümkün. Daha fazlası eksikliklere, yetmezliklere yöneltmeye çalıştığımız özeleştiril okları veya sıraladığımız sorunları, tek başına bugüne yöneltilecek oklar ya da bugün birden bire ortaya çıkmış sorunlar olarak da görmemeliyiz. Öte yandan mevcut örgütlülük ve militan yapı gerçekliğimizin genç ve örgütsel çalışmada, kitle ilişkilerinde vs. deneyimsiz olması bu edilgenliğe, kendi durduğu yeri kavramamaya neden olabilmektedir. Ancak eskiye dair yakınlık veya mevcut duruma sığınarak; bu yapı ve gerçekliğimizi, bütün deneyimsizliklerimizi belirleyici olarak kabul ederek, sınıf mücadelesinin sorunlarının içinden sıyrılamayız! Sorunlarımız, yakın geçmişin ölü toprağının bugün hala üzerimizden kaldırıp savurmadığımız kısmıdır ve bunun göstergeleridir.

Dünya veryansın edebiliriz belki, ama güne bulacağımız bahane bizi kurtarmaz, kurtarmayacaktır. Bu nedenle Kampanya faaliyetimizi, “Partimizde bugün en önemli sorun toplumsal çelişkiler ve faaliyet alanlarımızdaki tüm yansımalarına çözüm olma iddiasındaki zayıflıktır. Bu doğrudan sınıf mücadelesiyle ilişkilenelemediği iddiasızlık, ona öncü ve önder olmadaki yetmezlikle ilgilidir” şeklinde 1. Kongre'de ortaya koyulan bu en önemli sorunlu yanımıza, daha güçlü saldırma yönlü kritik bir adım olarak benimsemeliyiz. Öznelleşmede ve önderleşmede, komünist üretkenliği, yaratıcılığı, politik hamleciliği ortaya çıkarmada birbirimizle yarışmalıyız!

(Devam Edecek)

“Yaşlanmış ve Hantallaşmış” Egemen Sınıflar ve Taşıdıkları Salgın Virüsü!

Koronavirüs (Kovid-19) Şubat 2019’dan beri gündemimizin neredeyse tamamını işgal etmiş durumda. İnsandan insana kolay bulaşması ve özellikle 50 yaş üstü insanlardaki ölüm yüzdesinin yüksek olması bu virüsü önemli kılan en büyük etken. Uluslararası Sağlık Örgütü her ne kadar SARS-Cov-2 virüsünün “yeni” bir virüs olduğu ve “yeterince tanınmadığını” söylese de, yakın tarihimize baktığımızda bunun pek de söylenildiği gibi olmadığını görmekte zorlanmayacağız. Kovid-19 dahil, H1N1 (domuz gribi), H5N1 (kuş gribi), SARS (ağır akut solunum yetersizliği sendromu) gibi virüslerin insanlarda neredeyse aynı zaman dilimlerinde ve aynı semptomlarla ortaya çıkması, -aslında- bu virüs tipinin yakın aile grubu virüslerinin olduğuna bir işaret. Sadece yukarıda adını saydığımız Covid-19, H1N1, H5N1 ve SARS gibi virüsler değil, en kolay yakalandığımız gribal virüs olan İnfluenza virüsünün dahi 50 yaş üstü insanlardaki ölüm oranının yüksek olduğu sır değil.

Bizim burada dikkatimizi yoğunlaştırmamız gereken bir nokta emperyalist-kapitalist sistemin tutumudur. Sıradan bir grip virüsü dahi dünya genelinde her sene milyonlarca can kaybına yol açmaktadır. Buna rağmen her türlü imkanı ve ileri teknolojiyi ellerinde bulduran emperyalist-Kapitalist sisteminin çözüm arayışları ya çok cılız ve umursamaz, ya da bulunan çözümü dar gelirli emekçi sınıfın ulaşamayacağı ölçüde pahalı yapmasıdır. Öyle ki; asgari ücretin net 2 bin 324 TL olduğu ülkemizde bir kanser ilacı (28 tablet) 12-13 bin TL olabiliyor. Artı, hastalıkla mücadele etmek için yaşamsal öneme sahip bu ilacı sigortalar (!) ödenek dışı tutuyor. Ayrıca, ödenek dışı tutmadığı ilaçların fiyatını kasıtlı yükseltip, bunun da %10 payını yine emekçilerden alarak iki kat rant elde etmektedir. Görülüyor ki, kapitalist sistem sağlık hizmetlerini metalaştırıp kar alanlarına çevirirken, sağlık hizmetlerinden elde edeceği ekstra rantlarla da yoksul-yoksun emekçiler hedeflenmektedir. Açık ifade ile; “Paran yoksa, tedavi de yok” denilmektedir.

Bu durum son yaşadığımız gribal sal-

gınlar açısından da farklı değil. 1918-1920 yılları arasında benzer bir virüs olan İspanyol gribi diye tarihe ismi yazılan salgınının o tarihte 50-100 milyon civarında can kaybına yol açtığı bilgisini arşivlerde bulabiliriz. Bu da gösteriyor ki, virüsün ve hastalığın geçmişi en az yüz yıl öncesine dayanmasına karşı, gelinen aşamada sonuç emekçi sınıfı açısından aynı. Virüs, kişilerin sınıfsal karakterine tabii ki bakmıyor, fakat hayatını kaybedenler nedense hep emekçiler oluyor. Egemen sınıflar ve onların temsilcilerini etkilemesi ise istisna oluyor. Çünkü bu durumlarda tüm tıbbi imkanları

ve hizmetleri edinme ayrıcalığı bu kesimlerin oluyor. Bir kaç örnekle somutlayacak olursak; 60 yaş üstünde olan GS Yöneticisi Abdürrahim Albayrak, 65 Yaş üstü Fatih Terim ve eşi, 90 yaş üstü İngiltere kraliçesi Elizabeth ve eşi Prens Philip, Amerikalı sinema oyuncular Tom Hanks, Sylvester Stallone vs. tüm bunlara baktığımızda test sonuçları pozitif çıkmasına rağmen hastalık seyirleri iyileşme yönünde. Bu da kapitalist sağlık sisteminin çifte standart uygulamasının en bariz örneği olarak karşımıza çıkıyor.

YAŞLILAR ÜZERİNDE ETKİLİ OLAN VİRÜS YA DA HASTALIKLARDA SİSTEM NEDEN TEK TARAFLI ÇALIŞIR?

Kapitalist-emperyalist sistem aşırı kâr hırsı ile yaşamı ve doğayı geri dönüşü mümkün olmayacak ölçüde tahrip etmekten imtina etmez. Onlar için nihai hedef servetlerine servet katmak, ezen ile ezilen sınıf arasındaki duvarı alabildiğince yükseltmek, dünyadaki tüm enerji kaynakları ile yeraltı ve

yerüstü zenginliklerine sahip olmak ve bu sayede yaşam standartlarını en üst seviyede tutmaktır.

Tabii tüm bu olanakları elde etmenin en büyük faktörü olan “insan emeği”, “makineleşme” ile orantılı olarak daha üretken hale gelmekte, kâr oranlarını yükseltmeye yönelik çabalar daha da körüklenmektedir. Bilim ve teknolojinin çok hızlı ilerlemesi, dijital dünyanın tüm dünyayı kaplaması ve insan emeğinin giderek devasa boyutlarda üretken hale gelmesi sınıf çelişkilerini ve sınıflar arasındaki uçurumu da büyütürken, insanın

nüştürülmüştür.

Bunun yanında ülkemizde yaşlı nüfusa “virüs” muamelesi yapan iklim de sistemin uygulamaları ile topluma benimsetilmiştir. Bu hastalıktan en hızlı etkilenen bu kesimlere yönelik işleyen ve etkin olan bir sağlık sistemi olmamasıyla birlikte yaşlılar sanki virüsün taşıyıcısı ve yayıcısı muamelesi yapılmaktadır. Bu yaş kategorisi zaten zor ve sıkıntılı olan yaşam koşulları içindeyken bir de bu salgın dolayısıyla “afroz” edilmeye, aşağılanmaya maruz kalmaktadır. Yaşlı ve genç kitle arasındaki çelişki bu vesileyle büyütülmekte, toplumsal birikimin ve değerlerin yaratılmasında katkısı olan bu kesimler acımasız bir inkara maruz kalmaktadır. Bu tablo, toplumun kendine yabancılaşmasının derinleştirilmesinden başka bir anlam taşımamaktadır. Yardım edilmesi, korunması ve salgından kaynaklı ihtimam gösterilmesi gereken bu kesim acımasız bir yalnızlığa, yoğun bir tecride, büyük bir dışlanmaya maruz kalmaktadır.

Her türlü teknik donanım ve olanaklara sahip egemenlerin yaşlı nüfusu gözden çıkarması, genç nüfus ile yaşlı nüfus arasında çelişkiyi büyütmesi salgını yönetme biçimlerinden birisidir. Yaşlı kesime yönelik yaklaşım iki açıdan sistemi beslemektedir. Birincisi; Kovid-19 gibi salgın virüslerle yüzbinler, hatta milyonlar hasta olduğunda ilaç veya aşı pazarlayarak milyarlarca dolarlık rant elde etmek. İkincisi; bu durumda milyonlarca yaşlının emekli maaşlarının ödenmesinden, sağlık harcamalarına ve sosyal ihtiyaçlarına kadar bir çok sorunu gidermiş olacaklar.

Egemen sınıfların virüs dolayısıyla kanıksatmaya çalıştığı ve normalleştirdiği her şey sisteminin bir şekilde devamı ve kendini üretme biçimidir. Sınıf ayrımına paralel toplum içinde genç-yaşlı çelişkisini de körükleyerek kendi payını ve rolünü bu süreçte hafifletmeye çalışmaktadır. Egemen sınıfların gerici temele dayanan ve çelişkileri körükleyerek onu kabul ettirmeye çalıştığı her şeyi elimizin tersiyle itelim, dayanışma, mücadele ve birlik çizgisini büyütelim.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

üretken gücü ile üretim ilişkileri arasındaki uyumsuzluğu büyütmektedir. Üretkenliği artan üretici güçlerin ihtiyaç ve gereksinimlerini karşılamaya yönelik bir dağılım söz konusu olmamaktadır. Bu durum kapitalist-emperyalist sistemin genç işgücüne yönelik tercihini büyütmede, yaşlı emekliliğe ayrılan kesim ise sisteme bir yük olarak görülmektedir. Kronik hastaların ve artık emekli olmuş milyonlarca insanın kendilerine göre hiç bir önemi kalmadığı için buna uygun konumlanışta söz konusu olmaktadır. Kovid-19 virüsüne yakalanan ve tedavi edilenlerin tamamına yakınının 50 yaş grubu ve altındakilerin olması bunun kanıtlarından biridir. Var olan tabloda bu virüse yakalanan 50 yaş üstünün gözden çıkarılması topluma kolayca kabul ettirilmiştir. Öyle ki İngiltere gibi kimi devletler bunu “sürü bağışıklığı” yöntemine başvurarak açık şekilde bir saldırıya dönüşürmüştür. Yani yaşı geçmiş bir toplum kesiminin kolayca hayata gözünü yumması kabul edilir bir duruma dö-

Göçmenler İçin Virüs Değil Emperyalizm Salgını Tehlikelidir!

Koronavirüs tüm dünyada yayılmaya devam ederken gündem ve tartışmalar da salgına karşı alınacak önlemler, yasaklar/uygulamalar ve yaptırımlar gibi konular üzerine yoğunlaşmaktadır. Kuşkusuz mevzubahis halk sağlığı olduğu için bu konuda bilimsel yöntemlerle salgını önleme ya da yaratılan panik ve belirsizlik halinin önüne geçilmesi önemli bir yerde durmaktadır. Bugüne kadar açıklanan tüm "önlem"lerin özünün halk sağlığını koruma yerine ekonomik anlamda sermayeyi kurtarma adımları olduğu aşikârdır. Şüphesiz emperyalist kapitalist sistemin doğası gereği kendi krizlerinin faturasını işçi-emekçilere çıkararak bu krizleri fırsata çevirmesi şaşırılacak değil, teşhir edilecek bir olgudur.

Özellikle virüsün büyük bir coğrafyaya yayılarak etki gösterdiği Avrupa'da salgın tehlikesine karşı en savunmasız bırakılan kesimlerden biri de mülteciler olmuştur. Bu noktada sonda söyleyeceğimizi baştan söylemek gerekirse; sermayenin her şeye kâr odaklı konumlanışından sağlık sistemi bağımsız değildir. Sermayenin her şeyde olduğu gibi sağlık sisteminde de tek hedefi "kendisi için" olmuştur, olacaktır. "Sadece" göçmenlerin (mültecilerin) etkilenmediği bu süreçte, göçmenlerin (mültecilerin) de yaşadığı sorunlar tartışılmaya ve elbette "çözölmeye" değerdir. Virüsün yayılmaya başlamasından hemen önce özellikle Türkiye ve Yunanistan arasında belirsizliğe ve ölüme terk edilen mültecilerin durumu tazeliğini korurken; emperyalistlerin hakimiyet savaşlarından, haksız işgallerden kaçan mülteci/göçmenlerle yaratılan göç dalgasının böylesi bir salgın dönemine denk gelmesi başlı başına bir "dram" doğurmaktadır. Bu dram egemen sınıflar için "izlemesi zevkli bir film türü" olsa dahi bu sorunu çözecek olan dayanışma, birlik ve sisteme karşı mücadele olacaktır.

Mültecilerin yaşadığı sorunlar "koronavirüs" kaynaklı değil esasta sistemin mülteci politikaları ürünü olmak-

tadır. Yunanistan'ın Lesvos adasında 2 bin kişi için inşa edilen fakat 30 bin mültecinin yer aldığı tahmin edilen kampın durumunu özetlemek, meseleyi anlamak için yeterli olacaktır: sağlığa, hijyen malzemelerine ulaşım yok; gün içinde kısıtlı yemek ve su tüketimi var; 2 bin kişi için bir musluk bulunmakta, çadırların üst üste yığılmasından kaynaklı doğal olarak virüsten korunma için "mesafe"nin ortadan kalkması kaçınılmaz olmaktadır. Yine en az bin tanesi ailesiz olmak üzere toplam 9 bin çocuğun yaşadığı, hepsinin ölüme terk edildiği bir mülteci kampı. Sınır Tanımayan Doktorlar, virüs salgınından kaynaklı kampta büyük bir dram yaşanacağını ve en-

kısa zamanda kamptaki insanların AB ülkelerine gönderilerek otel vb. yerlere yerleştirilmelerini talep etmektedir. Bu noktada çeşitli ülkelerde belediye başkanlarının açıklamaları olsa dahi AB'nin izin vermemesinden kaynaklı mültecilerin çok kötü şartlarda yaşamlarını sürdürmeye çalışmaları devam etmektedir. Yine virüsle mücadele adı altında AB'nin sınırlarını kapatması, ırkçılığın koronadan çok daha tehlikeli ve öldürücü olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır! Yine bu ülkeler arasında yer alan Avusturya göç (mültecilik) hakkını kaldırırken, tüm AB ülkelerinde mültecilerin kaldığı kamplar ya da yerleşim yerlerindeki şartlara baktığımızda, buralar salgının en kolay yayılacağı yerler olarak görünmektedir.

"Göçmenlik sorunu"ndan payını alanlar sadece "mülteciler" olmamakta, uzun yıllardır Avrupa coğrafyasında yaşayan hatta orada doğan göçmen-

lerin sorunları da devam etmektedir. Düzen yıkılmadıkça ortadan kalkmayacak bu sorunların gündemde tutulması ve bu uğurda mücadele verilmesi ise en az bu sorunların kendisi kadar yakıcı durumdadır.

Özellikle 2008'de sistemin yaşadığı kriz, Avrupalı devletlerin neoliberal politikalar ve özelleştirmeler başta olmak üzere halka yönelik yeni saldırıları için önemli bir dönüm noktası ya da "zirve yapmaya başladığı" zaman dilimi olmuştur. Bu durumun sağlık sistemindeki yansımaları daha iyi anlamak için tekrara düşme pahasına gazetemizde yayınlanan bir makalede yazılanları tekrar aktarmak istiyoy-

haklar"dan göçmenlerin ne kadar yararlanabileceği sorusu cevaplandırılabilir.

Avrupa'da göçmenlere yönelik ırkçılık sistematiktir. ırkçılığın yaşamın her anında hissedildiği bir gerçeklikte, koronavirüsün altında ezilecek en büyük katmanlardan birisi göçmenler olmaktadır. Göçmenlerin, böylesi durumlarda kendini geçindirecek bir birikime sahip olmaması; işsizlik parası ve sosyal yardımların geçinmek için yeterli olmaması ve her şeyden önemlisi ucuz iş gücü olan, göçmenlerin "geçinmek" için salgından kendilerini koruyamamasını beraberinde getirmektedir. Keza ırkçı saldırılar "sağlık sisteminden yararlanamama" ile sınırlı kalmayacak, Fransa'nın başkenti Paris'te "koronavirüs" bahanesiyle bir okurumuza yönelik gerçekleştirilen polis şiddeti gibi örnekler artacaktır.

Bu noktada salgından kaynaklı belli bir "özerklik" yakalayan polislerin kahramanlaştırılması, öncelikle mülteci ve göçmenlere karşı bir "güç" olarak geri dönmektedir. Yine yoğun bakım yataklarının, test kitlerinin,

maske-eldiven gibi koruyucu ürünlerin yetersizliği göz önüne alındığında bu ürünlerden "yararlanma hakkı"ni elde edeceklerin ya da edemeyeceklerin kimler olduğunu tahmin etmek çok da zor değildir. Sürecin sonraki evrelerinde "salgın yabancılardan buluyor" propagandalarıyla göçmenlere yönelik planlı saldırıların gerçekleşmesi olanaksız gözükmemektedir. Özellikle ülkemizde salgına ilişkin yürütülen tartışmaların geriliği, hakim sınıfların çıkarına yaptırımların ilan edildiği bir durumda "Bizi virüs değil bu sistem öldürür" diyen tır şoförünün Avrupa coğrafyasındaki karşılığı da aynı olacaktır. Kâr hırsıyla kendi dar sınıf çıkarları için her an her şeyi yapabilecek bir sistemde, bu çarklının önemli bir dişlisi olan "ırkçılık"la mücadele eden göçmenler için de "Bizi virüs değil ırkçılık öldürür" cümlesini kurmak işten bile değildir.

ruz: "(...) Zaten özelleştirme kapsamına alınan ve hayata geçen saldırı dalgası bu kriz sonrasında yük olarak görülen birçok hastanenin kapatılmasıyla devam etti. Personel ihtiyacının altında bir istihdam politikasıyla uzun süreli çalışma dayatıldı. Çalışan ve personel açığı büyüdü, devasa boyuta ulaştı." (www.yenidemokrasi6.net Sorun Virüs Salgını mı Emperyalizmin Vahşiliği mi?)

Bu örnekten dahi yola çıktığımızda tablonun netleşmeye başladığını görebiliriz. Yine aynı zaman diliminden sonra ırkçılığın devlet eliyle güçlendirildiği, ırkçı politikaların/yasaların kabul edildiği, yeraltı ırkçı-faşist örgütlenmeleriyle devlet istihbarat örgütlerinin ortaklıkları, ırkçı saldırıların yoğunlaşması, göçmen demokratik örgütlenmelere dönük baskılar vb. göz önüne alındığında, bahsedilen sağlık sistemi dahil bir bütün "sosyal

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Kemal Ferhat: Nisan 1980 tarihinde Dersim'de Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi.

Mehmet Beyhan: Nisan 1981'de polis karakolunda işkenceyle katledildi.

Veysel Yıldız: 28 Mart 1982'de gözaltına alınan ve işkenceli sorgulardan geçirilirken 'ser verip sır vermeme' geleneğinin sürdürücüsü oldu. 1 Nisan 1982 tarihinde Malatya'da işkencede katledilerek ölümsüzleşti.

Yahya Kara: Proletarya Partisi sempaticisi olan Yahya Kara, 9 Nisan 1982'de geçirdiği trafik kazasıyla aramızdan ayrıldı.

Ali Uçar: Dersim Ovacık doğumlu olan Ali Uçar, birçok cezalandırma eyleminde bulunarak faşizmin korkulu rüyası olmuştu. Proletarya Partisi üyesi, yönetici bir kadro ve Askeri Komite üyesi olarak faaliyet yürütürken evinde pusuya düşürüldü. Son mermisine kadar çatışarak teslim olmayan Uçar, 6 Nisan

1983 tarihinde ölümsüzleşti.

Şerif Ali Aslan: Nisan 1984 tarihinde İzmir Buca Hapishanesi'nde katledildi.

Kemal Şahin: Almanya'da yaşayan ve mücadelesini orada sürdüren Kemal Şahin, yakalandığı kanser hastalığına yenik düşerek 11 Nisan 1998 tarihinde aramızdan ayrıldı.

Halil Çakıroğlu: 1968 Elbistan doğumlu olan Çakıroğlu, Proletarya Partisi KÖK üyeliği ve 1 Nolu Gerilla Bölgesi Yönetici Organı Sekreterliği görevini üstlenmiş bir kadroydu. 3 Ekim 1990 tarihinde Ümraniye Tekel deposundaki kamulaştırma eylemi esnasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak yakalandı. İşkencehanelerde ser verip sır vermeme ilkesini yaşattı. Şubat 1993'te Bayrampaşa Hapishanesi'nden firar etti ve zaman kaybetmeksizin faaliyete kaldığı yerden devam etti. 1. OPK'da siyasi komiser olarak görev aldı. 15 Nisan 1995 tarihinde Erzincan Kemah'ta TC güçleriyle çıkan çatışmada

Munzur ve Süheyla yoldaşıyla birlikte ölümsüzleşti.

Süheyla Dağdeviren: Yoksul bir Kürt ailesinin çocuğu olarak Dersim Nazimiye'de dünyaya gelen yoldaş, Ankara Hemşirelik Okulu Cerrahi Bölümünü bitirerek çeşitli hastanelerde hemşirelik yaptı. Gençlik Birliği içerisinde aktif faaliyet yürüttü. 1999'da Halk Ordusu saflarında faaliyete katıldı. Birliğin doktoru olarak 5 yıl Halk Ordusu saflarında savaştı, mücadeledeki duruşu ile kadına dayatılan ikincil konuma karşı da cepheden tavır alan örnek savaşçılardan biri oldu. 15 Nisan 1995 günü akşam saatlerinde Erzincan Kemah'a bağlı Tırmığı köyü civarında TC ordusunun termal kameralı silahlarla saldırısı sonucunda Halil Çakıroğlu ve Munzur Keskin ile birlikte yine yoldaşlarına yardım ederken ölümsüzleşti.

Munzur Keskin: 1969 Dersim Pertek doğumlu olan Munzur Keskin, hızla yetkinleşen, alçakgönüllü, fedakar ve gözüpek bir komutandı. Ateş hattındaki bazı yaralı yoldaşlarını çatışma alanının dışına çıkardıktan sonra tekrar geride kalan yoldaşlarının yanına dönmeye çalışırken ölümsüzleşti.

Seyit Külekçi: 1961 Maraş Elbistan Gücük köyü doğumlu olan yoldaş, ailesiyle göç ettiği Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde tanışır Proletarya Partisi'yle. İşçilerin arasında da, askeri faaliyetlerde de durmadan koştururdu. Tutuklandığında '96 ölüm orucu direnişçisi olarak Proletarya Partisi temsilcisi olma onurunu taşıdı. 7 yıllık tutsaklığının ardından özlemine duyduğu gerillaya katılma arzusu gerçekleşmişti. 14 Nisan 1999'da Tokat Merkeze bağlı Arhoğ köyünde TC güçleriyle girdikleri çatışmada yoldaşı Doğan Altun'la birlikte ölümsüzleşti.

Doğan Altun: 1972 yılında Erzincan Tercan'a bağlı Kızıllağara köyünde dünyaya gelen yoldaş, 1993 yılında İstanbul'da Gençlik Birliği ile ilişkiye geçti. İşçi-semt alanında faaliyet yürüttü. 1996 yılında

gerillaya katıldı. Eseyurdu'nda çıkmış olduğu düşman çemberine yeniden girerek yoldaşlarını kurtarma çabası onun fedakar kişiliği ile ilgili en güzel örnektir.

Nergiz Gülmez: 1970 doğumlu olan Nergiz Gülmez, '89 yılında Yeni Demokrasi gazetesi ve Kartal Halkevi'nde çalışmaya başlar. Tutsak iken 19 Aralık Katliamı'nın ardından götürüldüğü Kartal Özel Tıp Hapishanesi'nde Ölüm Orucu direnişine başladı. Durumunun kötüleşmesi sonucu 17 Mart 2001'de Kartal Devlet Hastanesine götürülür. Alınan karar doğrultusunda hastaneye götürülmeyi protesto ederek su içmemeye başlar. 23 gün boyunca su içmeyen Nergiz Gülmez, Ölüm Orucu eyleminin 123. gününde, 11 Nisan 2001 tarihinde Proletarya Partisi'nin ilk Ölüm Orucu şehidi oldu. Nergiz Gülmez ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi üyesidir.

Dilek Polat: 1972 Dersim/ Merkez-Xaçeli (Dikenli) doğumlu olan Dilek Polat, Proletarya Partisi ile 9 Eylül Üniversitesi, Buca Eğitim Fakültesi 4. sınıftayken, TMLGB'de örgütlenerek ilişkiye geçmiştir. Dilek Polat Dersim-Karadeniz Bölge Komitesi'ne (D-KBK) bağlı Karadeniz Komitesi (KK) üyesi ve Özel Birim Komutanı olarak faaliyet sürdürüyordu. 7 Nisan 2006 tarihinde Ordu ilinde, devrimci bir eylem hazırlığındayken yaşanan patlama sonucunda şehit düşmüştür. Ölümsüzleştiğinde Proletarya Partisi İleri Militanı'ydı.

13 Nisan 2004 tarihinde görev için gittikleri Dersim Merkez'e bağlı Rabat köyünde, düşman almış olduğu istihbarat sonucu **Ahmet Laço ve Sevda Yıldız**'in uğradıkları evin çevresine pusu atar. Hareketliliği fark eden Ahmet Laço ve Sevda Yıldız, fazla zaman kaybetmeden evden çıkar ancak evden henüz çıktıkları anda düşman kapı önünü yoğun bir şekilde vurmaya başlar. İlk vuruşlarda Sevda Yıldız ölümsüzleşir. Yaralanan Ahmet Laço ise yaralı bir vaziyette bir süre daha çatışmaya devam eder, ancak çemberi aşamaz ve ölümsüzleşir.

Yazının başlangıcı 24. sayfadır

muştı. Lenin Rosa'nın bu cüretini, Marks'ı düzelteren cüretini ele almış ve Rosa'nın teorisinin yanlış olduğunu bir kez daha bilimsel olarak açıklamıştı.

Dış pazar kapitalist gelişmenin kaçınılmazlığıdır. Sermaye birikiminin içsel yasaları dış pazarları bir zorunluluk haline getirir. Merkantilist dönemin ticaret savaşları, izleyen dönemde sömürge savaşları ve emperyalizmle birlikte yaşanan emperyalist paylaşım savaşları sermaye birikiminin dış pazarlarla olan zorunlu ilişkisinin sonucuydu. Bu "birinin varlığının diğere zorunlu olması hali" sembiyotik ilişki olarak tanımlanır. Marks dünyanın ikiye bölündüğü bir uluslararası işbölümünden bahseder; meta üretimi üzerinde yükselen kapitalist ülkeler ile bu ülkelerin pazarı, ucuz işgücü ve hammadde alanı olan ülkeler... Bu bir sembiyotik ilişkidir ve kapitalizmin emperyalizm dönemine girmesiyle birlikte bu ilişki daha da güçlenmiş, yoğunlaşmış ve zorunlulaşmıştır. Sermaye birikiminin yoğunlaşması ve merkezileşmesi sürecinde atılan her ilmek çelişkinin hakim yönü üzerinde onu güçlendiren, tali yön üzerinde ise tabiliğini yani bağımlılığını daha da ağırlaştıran bir rol oynar. Dolayısıyla emperyalist sermayenin gelişim süreci uluslararası işbölümünü ve elbette aradaki sembiyotik ilişkiyi derinleştirir. Bugün sembiyotik ilişkinin bir tarafı emperyalist-kapitalist ülkeler diğer tarafı ise yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir ve uluslararası işbölümü bu iki uç arasındadır.

Neoliberal politikaların gereği olarak gümrük duvarlarının indirilmesi ve ulusal sınırların esnekleştirilmesi, malların ve sermayenin serbestçe dolaşımı gibi gelişmeler ve inşa edilen kavramsal dünya ("gelişmiş", "gelişmekte olan", "az gelişmiş" ülkeler vs.) emperyalizm olgusunu silikleştirmiş ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler yokmuş, artık geride kalmış biçiminde bir anlayışın gelişmesine de yol açmıştır. Oysa kapitalizmin gelişme yasalarının sonucu olarak ortaya çıkan ve Marks'ın isabetle tespit ettiği uluslararası işbölümü hegemonik bir bağımlılık ilişkisiydi. Kapitalizmin emperyalizme sıçraması çelişkinin iki ucunun da gericisi niteliği nedeniyle söz konusu koşulları yadsıma bu gericisi güçler dışında proletarya ve ittifak güçlerinin önderliğindeki devrimlere kalmıştır.

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde emperyalist sermayenin sömürsü neoliberal politikalarla tam bir yağmaya, talana dönüşmüş, bu ülkelerden emperyalist merkezlere doğru büyük miktarlarda sermaye transferleri gerçekleşmiştir. Sermaye ihracına binaen yalnızca AKP döneminde yüz milyarlarca dolarlık faiz ödemesi gerçekleşmiştir. Emperyalist sermayenin yarı-sömürgelerden aktarılan trilyonlarca dolarla daha da şişkinleştiği bir gerçektir. Volkswagen, Samsung, Mic-

rosoft, Huawei, Roche gibi az sayıda tekelin yıllık bilançoları yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin tamamının GSMH'sından büyüktür. Tıpkı bunun gibi zenginliğin dağılımı da aynı düzeyde orantısızdır. Emperyalizmle "uçlarda birikme yasası" daha keskin işlemiş, bağımlılık boyutlanmıştır. Emperyalist sermayeye, teknolojiye, kültüre vs. bağımlı yarı-sömürgeler gerçekliği her konjonktürde olduğu gibi koronavirüs salgınında da kendini göstermiştir. Trump, Merkel, Macron, Trudeau vb.'nin halka para vaat ederken Erdoğan'ın IBAN numarası vermesi; birinin emperyalist-kapitalist dünyaya, diğerinin yarı-sömürge, yarı-feodal dünyaya ait olmalarından dolayıdır. Erdoğan komprador-bürokrat burjuvazi ve feodallerin temsilcisi olarak bu salgında ait olduğu sınıfın

çıkarlarını öncelmiş ve yüz milyar liralık bir bütçe öngörmüştür. Bu kıyas kabul etmez, orantısız ilişki sağlık ve ilaç alanında da kendini gösteriyor. İlaç tekelleri Covid-19 virüsü için aşı bulmaya, ilaç geliştirmeye odaklanmışken Türkiye ve benzer ülkeler sıradan bir izleyici olarak böylesi çalışmalara kalkışmıyor bile. Ya da görünümlü kurtarmak için "üzerinde çalışıyoruz" gibi yalanlar savuruyorlar. Türkiye'nin sosyo-ekonomik gerçekliği salgının yarattığı yıkımı onaracak,

temel bir politikaya bağlıdır. Yarı-feodal yapının sürükleyici gücü olan bürokrat-komprador kapitalizm Tayyip Erdoğan'a Trudeau, Macron ya da Merkel olma şansını; "siz sağlığını düşünün, geçim sorununuzu biz düşünürüz" deme imkanını vermiyor. Sorun Erdoğan'ın yönetim politikası gibi son derece tali bir nedenden kaynaklanmıyor. Sorun Türkiye'nin ekonomik ve sosyal yapısından, Türk hakim sınıflarının gerçekliğinden kaynaklanıyor. Erdoğan Türk hakim sınıflarının çıkarlarının gerektirdiği bir politikayı benimsemiştir. TÜSİAD'ın "önerileri"yle Erdoğan'ın uyguladıkları arasında nüans vardır, hepsi bu kadar. Koç, Sabancı, Boyner, Zorlu ve diğerleri Erdoğan politikasından farklı olarak işçileri ücretli izine göndermiş değildir.

Erdoğan'dan "ücretli izinlisiniz, ihtiyaçlarınızı devlet karşılayacak" diye "ütopik" bile diyemeyeceğimiz bir açıklama bekleniyor. Türk hakim sınıfları ve onların siyasi temsilcileri ütopik değil gerçektir; bürokrat burjuvaziye aktarılan rantın, krizde ciddi sermaye kayıpları yaşayan bürokrat-komprador kapitalistlere aktarılan can suyunun, "destek paketi" diye halka sunulması olası mı?

Faşist Türk hakim sınıfları ve devleti halkı salgınla baş başa bırakmıştır. "Kendi OHAL'ini ilan et" sözü salgın ve salgının büyüttüğü ekonomik krizde "yalnızsın, ne halin varsa gör" demektir. Peki halk ne yapacak? Elektrik, su, kira, mutfak, çocuklar ... İş yok, elde avuç da para yok ... Halkımızın sorunları büyük ve köklüdür. Belediyeler, "milli dayanışma kampanyaları" geçici bir çözüm niteliği dahi taşıyor. "Sürü bağımsızlığına" bırakılmış olan halkımız, salgının şaşkınlığını atıyor, çelişkilerinin yakıcılık düzeyi isteklerindeki içeriği ve bunları isteme güç ve biçimini etkileyecektir. Kitleler tam da bu ateş içerisinde yanarken yanında, önünde olanlar ise bu ateşi büyütmeyle mükelleftir. Bu tartışma bırakmayacak kadar net bir konudur. Bir 18 Mayıs günü zindanın ortasında yanan, yangınlaşan Dörtler'dir ilhamımız: "Ateşi söndürmeyin, su dökmeyin, su dökmek ihanettir!" Bugün devrimci irade böylesine net ve pürüzsüz yangının orta yerinde varlık bulmak, o yangına yön vermek zorundadır. Dayanışmacılık değil devrimcilik; sıradanlaşmak, sıradanlıktan beslenen kaygılar duymak değil, öncülüktür işimiz.

ekonomiyi ayakları üstüne dikecek durumda olmadığı için emekçi halkımızın yoksulluğu katmerlenecektir. Şüphe yok ki emperyalizmin uşağı olan Türk hakim sınıfları emperyalist sermayenin paçasına daha bir yapışacak, emperyalist sermayeye olan bağımlılık daha da derinleşecektir.

"ATEŞİ SÖNDÜRMEYİN!"

Salgın sürecinin yönetilmesi hakkında ilerici, demokrat, devrimci güçler Erdoğan'a yönelmekte, teşhirin merkezine "saray"ı oturtmaktadırlar. Teşhirde çubuğun işbaşında olan güce, onun simgesel temsil yeteneğine yönelmesi mümkün ve gereklidir ancak tanık olduğumuz teşhire içkin olanın ötesindedir. TC devletinin salgın politikası "ekonomiyi yüzdürme" gibi

HINCİMİZ VOLKANDIR HALKIN ACISIYLA BESLENİR!

Covid-19 virüsü yayılmaya, can almaya devam ederken 'halkın temsilcisi' konumunda bulunan Tayyip Erdoğan gibi şahsiyetler daha az görünür, daha az konuşur oldular. 30 Mart akşamı bu istisnai günlerden biriydi, Tayyip Erdoğan "Biz bize yeteriz Türkiye" spotuyla birlikte "7 maaşımı vererek açıyorum" dediği bir bağış kampanyası başlattı. Böyle bir kampanya başlatmanın sosyo-ekonomik nedenleri var ama kampanya sosyo-ekonomik nedenler kadar ideolojik-politik bir zorunluluğun ürünüdür. Özetlemek: kampanya niteliği gereği kitleyi edilgen konumdan etkin konuma taşımakta ve bu, politik bir motivasyon

temelinde gerçekleştiği için, ortaya çıkan kitle mobilizasyonu Erdoğan ve kliğinin hegemonyasına dönük bir enerji birikimi yaratılmak isteniyor. Salgınla birlikte işsiz kalan, ücretsiz izne çıkartılan, kepenk kapatan milyonlar ve devlete, işbaşındakilere biriken bir tepki, öfke söz konusu. Kampanya politize bir toplum yapısında ayrışmayı keskinleştiren bir etki yapabilir ve böylece öfke üzerinde onu paralize eden bir rol oynar. Kampanya boyunca ırkçı, dinci, milliyetçi söylemlerin yoğunluk kazanacağını; devleti kutsallaştıran, yücelten bir propaganda ve ajitasyona hız verileceğini de eklemeliyiz.

Dolayısıyla Erdoğan kitlelere gözünü

dikmiş, kitleleri en azından kitlelerin bir kesimini kendine ve devlete yedeklemek üzere kampanya startı vermiştir. Bir de patronların, vurguncu ve rantçıların, açgözlü asalakların temize çıkartılması, alicenap diye aklanması gibi bir detay daha var. Özellikle salgın koşullarında, şu 'aynı gemideyiz' söyleminin nasıl bir yalan olduğunun daha da anlaşıldığı koşullarda bu detay, bir hayli önem kazanıyor. Benzer girişimde bulunan CHP'li belediyelerin önünü kesme, kendine bağlı bir süreç işletme hesapları olduğunu da belirtelim. Nitekim İçişleri Bakanlığı kararıyla belediyelerin bu türden etkinlikleri Valilik izni gereğiyle engellenmiştir. "Milli Dayanış-

ma Kampanyası'nın ilanı şüphesiz bir sosyo-ekonomik zorunluluğa; Erdoğan'ı mahkum eden bu zorunluluğa kısaca değinmemiz gerekiyor.

SEMBİYOTİK İLİŞKİNİN BİR KAÇINILMAZLIĞI OLARAK UÇLARDA BİRİKME

Rosa Luxemburg kapitalizmin ortaya çıkışını dış pazarlar sorununa bağlamış, Marks'ın tahlilini eksik ve yetersiz bulmuştu. Hatırlayalım Marks, dış pazarlar sorununu, kapitalizmin ortaya çıkmasının, varlığının koşulu olarak değil kapitalist gelişmenin bir kaçınılmazlığı olarak görmüş, üretim araçları üretimiyle, tüketim araçları üretimi seriminde bunu ortaya koy-

Devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi6.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayıncılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20